

Corporacions agroalimentàries
Una indústria que especula i no alimenta
A FONTS PÀGINES 1 a 3

M. Lucia Fattorelli i Miriam Ayala
"Cal evidenciar la il·legalitat del deute"
MIRALLS PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

N292

31 d'octubre de 2012

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

RAMON FORNELL

Un manifestant perd el 70% de la visió a un ull pel cop de porra d'un antiavalot

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2-3

ROBERT BONET

Boi Ruiz vol tancar l'Escola Bressol Vall d'Hebron

PÀGINA 8 · AIXÍ ESTÀ EL PATI

Les educadores, les treballadores de l'hospital i els pares i mares s'han agrupat al voltant de la Plataforma Salvem l'Escola Bressol Vall d'Hebron per lluitar contra el tancament

El 31-0 encén l'espurna de la vaga general del 14-N

PÀGINES 10-11 · AIXÍ ESTÀ EL PATI

MIREIA SALGADO

Les britàniques exigeixen la fi de l'austeritat

PÀGINA 15 · RODA EL MÓN

, estirant del fil

BARCELONA • LES IMATGES DEMOSTREN QUE ELS AGENTS VAN SER ELS AUTORS DE LES LESIONS

Un noi perd el 70% de la visió a un ull pel cop de porra d'un mossos d'esquadra

El 12 d'octubre, més d'un centenar de persones es van concentrar a la plaça Universitat de Barcelona per denunciar l'"apologia de l'extermini dels pobles indígenes d'Amèrica i un atac al dret d'autodeterminació del poble català". En aquell mateix moment, milers de persones convocades per la plataforma d'Espanya i Catalans, i amb el suport del PP, Ciutadans i PxC, omplien la plaça de Catalunya. Pau Andaluz, un dels manifestants de la plaça Universitat, va patir greus ferides a un ull a conseqüència d'un fort cop de porra que li va propinar un mossos d'esquadra que no duia el número de placa visible. L'anàlisi de les imatges feta per aquest setmanari, determina amb claredat l'autoria policial de les ferides, malgrat la versió oficial del gabinet de premsa dels Mossos, segons la qual el jove es va ferir perquè "va caure a terra".

Jesús Rodríguez
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Pau Andaluz, un jove de Lliçà d'Amunt de 22 anys, va presentar una denúncia contra el cos dels Mossos d'Esquadra al jutjat de guàrdia de Barcelona, el 25 d'octubre, per un presumpte delictes de lesions. Segons consta als nombrosos informes mèdics de l'Hospital Clínic, el Servei d'Ofthalmologia de la Maternitat, l'Institut de Microcirurgia Ocular i l'Institut Català de Retina, aportats a la causa, el noi ha patit una hemorràgia subretinal, la ruptura de la coroide i una *conmotio retinae* a l'ull esquerre a conseqüència d'una "agressió". Arran d'això, la seva visió s'ha reduït des d'un nivell d'agudeses òptima 1 (normal) fins a un nivell mínim de 0,3. El 29 d'octubre, va haver de ser intervingut quirúrgicament. Els metges ho han considerat necessari per aconseguir retirar l'hemorràgia i evitar complicacions. La interven-

ció, a més, ha tingut un cost de 4.500 euros, que ha hagut de pagar de la seva butxaca.

Andaluz ha explicat a aquest setmanari que, el dia 12 d'octubre, va assistir a la concentració antifeixista juntament amb la seva

Segons consta als informes mèdics, el noi va patir les lesions a l'ull a conseqüència d'una "agressió"

companya, originària del Perú i doblement conscienciada amb el significat del *Dia de la Hispanidad*, que, per ella, "és una efemèride molt trista que commemora el genocidi indígena". Ens relata que, quan van arribar a la plaça, després de creuar un fort cordó policial, van

Dos agents antidisturbis de la Brigada Mòbil dels Mossos van colpejar Pau Andaluz amb la porra

veure com els agents desviaven les manifestants espanyolistes que es dirigien cap a la plaça Catalunya, amb l'excepció d'un home amb dues criatures que va accedir a tocar de la concentració antifeixista. Aleshores, segons ens explica, tot pegat va derivar en una esbron-

cada, amb un estira-i-arrotonsa de la bandera espanyola que duia l'home. En aquell moment, Pau Andaluz va ser envestit per darrere per dos agents antidisturbis de la Brigada Mòbil dels Mossos, que el van colpejar amb la porra i el van llançar a terra.

Els cops de porra de dos agents
L'estudi detallat de les imatges certifica que van ser aquests dos policies els que li van propinar fins a tres cops de porra: a les costelles i a la part superior del cap i a la cella esquerra, d'on li va rajar una quantitat abundant de sang

Amnistia Internacional alerta dels abusos

El 25 d'octubre, Amnistia Internacional va presentar un informe detallat on es feia referència a les actuacions policials desproporcionades que es produeixen a l'Estat espanyol, Grècia i Romania. L'organització de defensa dels drets humans destaca l'ús indiscriminat de la porra contra manifestants pacífiques i, a més, a parts sensibles del cos. També alerta de les conseqüències greus o, fins i tot mortals, que tenen l'ús de

bales de goma i de gasos lacrimògens. Però, a més, destaca el fet que la pràctica totalitat dels antidisturbis de la policia espanyola i els Mossos d'Esquadra compleixen la normativa que els obliga a portar en un lloc visible el seu número d'identificació (TIP). Per últim, reclamen que, quan hi ha denúncies de brutalitat policial, es facin investigacions "efectives i imparcials" i que els governs no tolerin els abusos policials.

Un mort al País Basc i sis ferits a Catalunya

Durant els últims cinc anys, a Catalunya, s'ha produït un dramàtic degoteig de manifestants o viants ferides greus per l'impacte de pilotes de goma disparades pels Mossos d'Esquadra. Sis persones han resultat ferides a l'ull, amb l'esclat del globus ocular i la pèrdua total de la visió. Quatre d'aquests casos es van produir durant les celebracions de victòries futbolístiques i els altres dos el dia de la vaga

general del 29 de març. El corporativisme i l'encobriment han permès que els agents que van prémer el gallet mai no hagin estat jutjats i que continuïn treballant amb normalitat a la Brigada Mòbil de la policia catalana. Més recentment, al País Basc, un aficionat de l'Athletic de Bilbao va morir arran de l'impacte d'una bala de goma disparada per l'Ertzaintza. L'assassinat d'Iñigo Cabacas també ha quedat impune.

> TV3 en va informar reiteradament als Telenotícies Migdia i Vespre del 12 d'octubre (també al canal 3/24), però només es va fer ressò de la versió oficial que va transmetre -via telefònica- el gabinet de premsa dels Mossos d'Esquadra. Segons aquesta versió, Pau Andaluz va caure a terra accidentalment, fet que va causar-li les ferides que presentava. L'anàlisi de les imatges permet determinar amb claredat que la televisió pública va fallar a la veritat.

, estirant del fil

durant uns minuts. Aquest últim és el que ha tingut més conseqüències, ja que li ha provocat la pèrdua d'un 70% de la visió a l'ull esquerre. L'impacte de la porra va danyar greument diverses parts de la cavitat ocular, tal com consta a tots els informes rubricats per especialistes en oftalmologia.

Amenaces dins l'ambulància

A la denúncia presentada per Pau Andaluz, també s'explica que, durant la retenció dins l'ambulància, va patir amenaces per part d'un agent antidisturbis que tampoc anava identificat: "Vés amb compte que estem tu i jo sols a l'ambulància". La companya de la víctima va poder sentir la conversa següent entre dos antidisturbis: "Però, que has fet?"; i l'altre agent va respondre: "L'he vist allà i li he pegat amb la goma".

El periple per tres centres sanitaris, emmanillat i sota custòdia permanent de policies, va fer

El jove agredit va presentar una denúncia per un delictes de lesions contra el cos dels Mossos d'Esquadra el 25 d'octubre

molt difícil una assistència mèdica correcta. No li van fer cap TAC al cap -ell ho va requerir- tot i la ferida oberta de sis centímetres de longitud que tenia i, malgrat que el noi pateix d'epilèpsia des de molt jove, no li van proporcionar la medicació necessària -Tegretol- fins ben entrada la nit. L'última de les irregularitats va ser la manera com el van posar en llibertat. Tot i que l'advocat i la família havien estat informats -pels propis Mossos d'Esquadra- que seria alliberat l'endemà, el van treure dels calabossos de la comissaria de la Travessera de les Corts a les dues de la matinada i li van dir que ja podia marxar a casa. Fonts jurídiques assenyalen que aquesta és una actuació habitual en casos d'abús policial, per evitar que la persona detinguda sigui traslladada a la Ciutat de la Justícia i l'autoritat judicial de guàrdia pugui veure les ferides.

RAMON FORNELL

IMATGE 1: Sense número de placa, però amb rellotges. La majoria dels policies que van actuar a la plaça Universitat duien rellotge al canell. L'estudi del model, el color i la ubicació dels rellotges ha permès determinar exactament quins van ser els policies que van agredir Pau Andaluz. A la imatge superior, es veu que un dels dos mossos que el van agredir du un rellotge amb botons grocs a la mà dreta.

RAMON FORNELL

IMATGE 2: Els antidisturbis van donar tres cops de porra forts en un interval de poc més de 3 segons. A les costelles, al cap i a la cella. L'agent de l'esquerra, amb rellotge a la mà esquerra, va ser l'autor del cop de porra que li va causar la ferida oberta de 6 centímetres al cap. És l'únic agent que va propinar cops de porra amb la mà esquerra. No portava cap braçalet a la mà dreta.

JUANFRA ÀLVAREZ

JUANFRA ÀLVAREZ

IMATGE 3: Quan el manifestant ferit caminava cap a l'ambulància, els 5 policies que van protagonitzar l'actuació es van replegar al costat del manifestant amb la bandera espanyola amb el qual s'havia iniciat l'esbrancada. A la foto, es pot comprovar que un d'ells porta un rellotge amb botons grocs a la mà dreta i un altre porta el rellotge a la mà esquerra. Tots dos amb la cara tapada i sense TIP.

JUANFRA ÀLVAREZ

JUANFRA ÀLVAREZ

IMATGE 5: El comandament 5095, fotografiat ara fa un any -amb el TIP- davant la seu d'Òmnium Cultural, el 12-0 va recriminar a crits l'actuació dels seus agents.

IMATGE 6: L'agent que va donar el cop de porra al cap de Pau Andaluz va ser fotografiat fa 6 mesos en una protesta a La Caixa, també amb la cara tapada i sense TIP.

, impressions

Francesc Foguet i Boreu · Professor universitari
opinio@setmanaridirecta.info

Sobre la violència

“La violència apareix allà on el poder es troba en risc, però lliurada al seu propi curs, conclou amb la desaparició del poder”, escriu Hannah Arendt a *Sobre la violència* (1970). La reacció de l'Estat espanyol i dels seus mitjans d'intoxicació s'avé amb aquest raonament: no hi ha voluntat de comprendre, sinó una incapacitat notòria a voler escoltar els arguments dels altres. Davant de les raons, més o menys discutibles, reaccionen amb els insults, el menyspreu, les amenaces o la inderència.

Els partits polítics no poden jugar amb el futur dels catalans i les catalanes

És evident que allò que distingeix els humans de les altres espècies és l'atribut addicional de la raó”, com afirma també Arendt. Això és el que, en el fons, ens fa perillosament irracionals, si val la paradoxa. La rèplica espanyola al clam nacional de l'11 de setembre de 2012 és d'una irracionalitat flagrant que respon a una inèrcia històrica. Amb més o menys encert, en lloc d'escudarse en la por i la violència verbal, els independentistes s'acullen al dret d'exercir la democràcia i opten per la noviolència.

L'amenaça i la por instintives i redundants no fan res més que deslegitimar el poder que en fa ús. Al capdavant, si s'exerceix el poder amb formes, actituds i discursos violents, no únicament es perd crèdit, sinó que resulta un signe de feblesa. L'Estat espanyol i els seus aparells senten amenaçats un *statu quo* que arrenca de la debilitat de l'anomenada “transició espanyola” i els mites revisionistes posteriors. El clam independentista de la societat catalana no tan sols posa en risc aquesta inèrcia històrica, sinó que sobretot proposa una “ruptura” que obliga a replantejar-se, de cap i de nou, els fonaments del sistema democràtic espanyol.

La societat catalana ha qüestionat, si més no, la “dinàmica de la violència”, que es troba en la base de l'anacrònica Constitució del 1978, en què es parapeta el nacionalisme espanyol. Reclama una sobirania popular que permeti fer realitat la voluntat radicalment democràtica, de manera pacífica. Des del moviment cívic, a què els partits polítics semblen respondre a ritme lent, s'està plantejant la construcció d'un nou estat que s'alliberi de les rèmores del passat i que es basi en l'exercici democràtic del dret d'autodeterminació dels pobles.

Quan el poder no controla la situació, acostuma a refugiar-se en el menyspreu més vergonyant, en la minimització del “problema” o en la instrumentalització de la “majoria silenciosa”. La

manifestació de l'11 de setembre de 2012 va reunir entre un milió i mig i dos milions de persones i va

transcórrer sense cap incident pels carrers i places de Barcelona. És un esdeveniment històric que

supera totes les expectatives i que deixa enrere les grans manifestacions de 1977 o el 2010. Entre altres mèrits democràtics, obliga les forces polítiques i socials a prendre partit, a aclarir conceptes i a abandonar posicions equívokes.

En aquests moments, el perill més gran és “allò establert i allò respectable” que posa pals a les rodes i nega tossudament el futur. Perquè el clam independentista i unitari de l'11 de setembre és una aposta de futur, sòlidament arrelada en el passat. No eren els sectors financers ni les grans fortunes, els que es manifestaven pels carrers i les places de Barcelona: era la gent del poble, molts joves i no tan joves, castellanoparlants i catalanoparlants, de dreta, de centre o d'esquerra, aborígens i nouvinguts.

Els partits polítics, massa subjectes a taticismes i interessos electoralistes, no poden jugar amb el futur dels catalans i les catalanes. S'hi han de comprometre amb claredat, contundència i lleialtat. Almenys, si volen construir un nou poder, que es legítim en la sobirania popular i l'exercici de la democràcia i que no hagi de fer ús de la violència per imposar-se (les retallades de drets socials també podrien inscriure's en la definició d'Arendt). Malauradament, seria càndid donar per descomptat que, en el nou estat català, es respectin sempre la força de la raó i els valors democràtics.

Carlos Juvanteny Rosquellas
opinio@setmanaridirecta.info

MAT

Durant aquests dies, els mitjans de comunicació han parlat molt de la part fronterera de la línia d'interconnexió entre Sentmenat i Baixàs, la polèmica MAT. El protagonisme se l'han repartit la tuneladora *Canigó* i el nou president de REE, José Folgado. Les declaracions de Folgado, que va ocupar les secretaries

d'estat d'Economia, Pressupost i despesa pública i Energia durant els governs d'Aznar, no han estat cap novetat; les seves paraules semblen un *mantra* conegut i repetit constantment per tota la colla d'interessats a construir aquesta infraestructura. Ens volen fer creure que la MAT és necessària per al progrés de Girona. No us

sembla sospitosos tant d'interès pel bé comú per banda de REE o Endesa? La realitat es pot disfressar, i la majoria dels mitjans de comunicació es posen al servei de les multinacionals. La MAT es fa per garantir i enfortir un comerç privat i lucratiu. Les necessitats de Girona i del TGV es poden solucionar sense que calgui obrir nous corredors

elèctrics, ni malmetre el territori. Folgado, de la mà de la tuneladora, ens diu que aquesta interconnexió serà un exemple per a altres projectes. N'està segur? El soterrament d'aquest tram de la MAT es fa per imposició de l'estat francès, que encara respecta els acords presos amb els ciutadans mobilitzats. El soterrament no estava a l'agenda

del govern espanyol i de REE. Aquesta decisió no és fruit de la sensibilitat de REE, sinó de la mobilització dels ciutadans de la Catalunya Nord. Pel que patim, els governs del Principat estan totalment sotmesos al dictat del lobby elèctric. La independència real de Catalunya passa per lluitar per la independència energètica.

Àlex Tisminetzky · Advocat laboralista del Col·lectiu Ronda
opinio@setmanaridirecta.info

Amiant, la pols assassina

El veïnat del Prat de Llobregat comparteix amb el de Cerdanyola i Castelldefels l'esgarrifosa taxa de tenir 300 vegades més possibilitats de patir càncer derivat de l'amiant que la resta de catalans. Els responsables, grans empreses que han escampat la pols assassina entre veïns i treballadors, mentre els seus beneficis no paraven de créixer.

Fa unes setmanes, més d'un centenar de persones es van reunir al Prat per parlar amb metges, tècnics de prevenció i juristes a les segones Jornades sobre l'Amiant. A la sala, cares serioses i els punys que s'anaven tancant mentre apareixien les dades silencioses i mai explicades. Les institucions europees calculen que a la Unió Europea 250.000 persones moriran fins el 2060 només d'un dels tipus de càncer de provoca, el mesotelioma, que a Catalunya s'ha multiplicat per cinc en els darrers anys. A l'Estat espanyol, que va batre tots els records de producció europea als vuitanta, resten encara 21 milions de tones instal·lades, 4 dels quals a Catalunya, i les dades oficials parlen de 19.000 edificis amb sostres, canonades o ciment d'amiant.

Els assistents ho coneixen de primera mà, doncs són entrebassadors, vídues i veïns

d'empreses com Rocalla, Uralita, Honeywell o Alstom. Molts l'han manipulat amb les mans sense saber-ne la perillositat, l'han portat a les seves robes a casa, contagiant espores o fills, o de petits han jugat amb els residus escampats pel

poble. Cap expert els explica res de nou, però les fredes dades indignen encara més. I és que l'herència de tants anys d'amiant té dues cares. Moltes empreses es van fer literalment d'or amb aquesta substància màgica, que mai es destrueix,

és barata i fàcilment manipulable en la indústria del ciment, els trens, o el tèxtil. Durant dècades es va fer servir sense cap control, mentre les institucions franquistes i postfranquistes ho tapaven amb un enorme mantell de silenci administratiu, mèdics i judicials, en nom del progrés econòmic i el lliure mercat. Però la pols màgica també era assassina, i en 10, 15 o 30 anys causa terribles patologies, moltes cancerígenes. Al Prat, i gràcies al Comitè d'Empresa de CGT de Honeywell, s'ha fet un pas més per a que l'amiant no gaudeixi de la impunitat del silenci. I és que la feina a fer encara és molta. La Seguretat Social es nega, encara avui, a reconèixer moltes malalties professionals, les mútues s'atreveixen a afirmar que han trobat només 61 casos anuals a tot l'estat i les empreses paguen cars i desvergonyits pèrits per afirmar als jutjics que res no sabien, que ningú no els havia dit que era perillós, a pesar que algunes d'elles avui en dia simplement han traslladat la seva producció a països on encara no és prohibit, com Marroc o Nicaragua.

L'amiant ha de sortir d'aquest silenci tan llarg on les persones valen molt menys que els beneficis empresarials. En record dels que l'han patit, i per evitar nous afectats.

CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info per correu postal a: Riego 37, box esquerra. 08014 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

El 'bollycao' no educa

Lali Musoles Villegas, Sabadell

Per a aquelles persones que pensaven que als regalets dels *bollycaos* encara s'hi podia trobar un mínim de contingut educatiu, tenim males notícies: el *bollycao* no educa. És més, l'última aposta dels famosos brioiets és una col·lecció d'adhesius amb un rerefons sexista, denigrant i insultant. Es tracta dels *memes*, i algun exemple de la seva perversió es destil·la de frases com "Eres más guapa en la radiografía", "¿Pero qué te has puesto? ¿el traje de comunión de tu abuela?", "¿Quién te va a dar mejor salami que yo?", "Guapa de cara, de cara a la pared". I etc. No ens queda més remei que exigir a Pannico la retirada dels *memes* i animar la població a que s'abstingui d'esmorzar *bollycaos* durant una temporadeta.

Una Europa més injusta

Josep M. Loste i Romero, Portbou

El maig del 68 va significar una revolució a mitges. Va representar una revolució cultural, però -de cap de les maneres- un canvi social i polític. El poder conservador de sempre va saber dividir i enfrontar els estudiants i els obrers. Es van canviar una mica les formes, però no el fons. 40 anys després, la lluita de classes continua més viva que mai; tot i que les classes desfavorides han perdut la consciència social. A més, el poder econòmic transversal actual ha sabut utilitzar el fenomen de la immigració, com a exèrcit de reserva laboral, per a debilitar l'esquerra. 40 anys després, Europa és més reaccionària que mai. I el pitjor de tot és que la classe obrera postmoderna vota les diferents dretes conservadores, neoliberals, populistes o neofeixistes. Les diferents esquerres europees no saben convèncer la població civil: han perdut gran part de la seva influència social.

L'Europa del 2012, en el seu conjunt, és més injusta i menys evolucionada que fa 40 anys.

EN CALENT

"Jo em sento orgullós de treballar a TMB i del servei que donem"

Saturnino Mercader és conductor de TMB afiliat a CGT

Una vegada més, la plantilla de TMB torna a ser objectiu de les plomes millor pagades del nostre arc periodístic. A Autobusos ja sabem com funciona la reacció periodística: extensa nota de premsa de la Direcció de TMB, declaracions de l'alcalde, nota de protesta de la Cambra de Comerç... i l'endemà ens convertim en el punt de mira dels nombrosos periodistes que, malauradament, no acostumen a confrontar la informació que els fan arribar. El que ens sorprèn ara és que sigui, ni més ni menys, l'editorial de *La Vanguardia* la que es presti a aquest joc tan brut: criminalitzar tota una plantilla que hem decidit mobilitzar-nos perquè se'ns pagui el que tenim pactat. L'editorialista de *La Vanguardia* ens acusa de prendre com a ostatges la ciutadania i ho

soluciona demanant una llei de vaga i més mà dura de l'autoritat laboral. Sens dubte, la direcció de TMB i el senyor alcalde estaran molt contents amb aquest treball editorial, que encara que estigui ple d'errades sobre les dades que aporta, ja va bé per a la fi que persegueixen: posar l'opinió pública contra els 7.000 treballadors i treballadores de TMB. Jo em sento orgullós de treballar a TMB, del servei que donem i de tenir com a companys i companyes una plantilla lluitadora que no es conforma amb seguir el guió que, des de determinats mitjans de premsa, se'ns vol imposar. La crisi de la que es parla tant a *La Vanguardia* no l'hem creada la classe treballadora i, per tant, no és a nosaltres a qui se'ns han d'imposar més sacrificis. Senyors de *La Vanguardia*, TMB encara li deu a la plantilla els endarreriments del 2011, la plantilla de metro i autobusos tindrà el seu sou congelat durant tres anys i ara, a més, ens trauran 1.400 euros del sou anual. Crec que tenim més que motius per a mobilitzar-nos i tinc l'esperança que, més aviat que tard, la ciutadania de la nostra estimada Barcelona, digui d'una vegada prou i desperti d'aquest somni soporífer en el que ens volen mantenir.

. EDITORIAL

La decisió és en mans d'un jutge

El 12 d'octubre a la plaça Universitat de Barcelona es va produir una agressió policial per la que van passar de puntetes la majoria de mitjans de comunicació. Segons la versió oficial dictada pel gabinet de premsa dels Mossos i difosa per TV3, Catalunya Ràdio i la gran majoria de diaris, un noi va caure a terra accidentalment i es va donar un cop al cap. Res més lluny de la realitat. Pau Andaluz, un noi de 22 anys de Lliçà d'Amunt, va ser agredit per dos agents dels Mossos d'Esquadra. Li van propinar tres forts cops de porra: al cap, la cella esquerra i les costelles. Després d'un llarg períple per hospitals, els metges han confirmat que la víctima ha patit la pèrdua d'un 70% de la visió a l'ull esquerre. Els agents que el van

agredir anaven encaputxats i sense número d'identificació TIP. La normativa vigent -decret 217/2008 del Govern de la Generalitat- no contempla excepcions i tots els agents han de dur obligatòriament el número TIP en un lloc visible. En aquest cas, els dos policies que van agredir en Pau, dels qui podeu veure parcialment la cara a la secció Estirant del Fil d'aquest setmanari, no tenen identitat, no són responsables de res, viuen en la més absoluta de les impunitats. En Pau ha denunciat els fets al jutjat de guàrdia, nosaltres hem trobat les cares dels culpables, ara serà el jutge qui haurà de decidir si vol fer justícia o, per contra, actuar corporativament i negar els drets fonamentals a una nova víctima de la impunitat policial.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana hem començat a veure com serà el nou disseny que tindrem a partir del número 300, al gener de 2013. Té bona pinta. Amb l'entrada del nou any i la celebració del número 300 de la DIRECTA aprofitarem per fer, no només el redisseny del setmanari, sino també un redisseny de la web i de la imatge de la DIRECTA en general. I no només això, també farem canvis en les seccions, en la portada i en el to general del setmanari, en aquest camí vers la revista que vam emprendre quan vam començar la nova web centrada en l'actualitat. Així mateix aprofitarem per a fer una campanya de difusió per tractar de continuar consolidant econòmicament el projecte ja que possiblement el canvi d'any també coincidirà amb la subscripció 1.500, per la que ja ens falta poc, i haurem de fixar noves metes. Finalment, un altre canvi que ja estem començant a aplicar és de caràcter intern, un canvi en el funcionament dels tancaments del setmanari per a millorar-ne els resultats. Es tracta d'avançar l'arribada dels continguts a la redacció per a tenir més temps per tractar-los amb més qualitat, consensuar-los al màxim possible i no acabar tan tard els dimarts. El problema que tenim és que, amb la nova web, els dimarts se'ns ajunta molta feina i no donem abast. Les millores ja les estem notant a la redacció, ho agraïm molt a totes les nostres col·laboradores i esperem que les lectores també ho aniran notant. Fins la setmana que ve. Salut!

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Ja guanyem

Arnau Galí Montiel
directa@setmanaridirecta.info

És evident que d'arguments no ens en falten. La crua i colpidora realitat és la nostra més gran aliada. Però és perfectament normal que quan parlem de macroeconomia ens perdem. O de governabilitat. Nosaltres som del carrer, gent normal. Ells són funcionaris al servei d'un poder no només il·legítim, sinó també poderosíssim. És per això que em formo. I m'informo. Gran la Fira d'Econo-

mia Solidària de Catalunya d'aquest cap de setmana. No ho saben, i si ho saben, no hi poden fer res. Som l'aranya africana que teixeix enmig de territori lleó. I anem lentes perquè anem lluny. Però hi anem. No hem deixat mai d'anar-hi. És possible que només siguem rellevistes en cursa d'obstacles, i que a la meta hi arribin les nostres filles, o nétes. Però hem de seguir corrent. Amb arguments sòlids, formats de les barricades argumentals que la realitat ens obliga. I amb totes les contradiccions més una, el 25-N és una altra de les barricades. I Taifa. I la FESC. I les cooperatives,

els casals, els CSO, els ateneus, les ràdios lliures, les manifestacions. Les assemblees, els espais recuperats de l'abandó, les organitzacions de barri i les federacions d'associacions de veïnes. L'escolarització a casa o els mitjans de comunicació autogestionats i alternatius. Ai las! Quina xarxa més bonica! Tal com en un camp de batalla de la Primera Guerra Mundial, no ens n'adonem però tenim un teixit, un seguit de passadissos a recer de les investides de les poderoses, una trama orrida al nostre nivell i per nosaltres. I el que és més important: en direcció cap a la victòria.

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
C. Riego núm. 37 baixos esquerra, 08014 Barcelona
www.setmanaridirecta.info - directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

creative commons LICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.
NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

· Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
· El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info - edicio@setmanaridirecta.info - audiovisuals@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@setmanaridirecta.info - il·lustracio@setmanaridirecta.info
subscripcions@setmanaridirecta.info - distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info - administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Bou i Marc Font Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez i Manu Simarro Quaderns d'Il·lucra | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Oriol Andrés Observatori dels mitjans | Javier Borràs Expressions | Anna Pujol Reig, Mireia Chavarria i Àlex Vila Agenda directa | Arnau Galí i Muriel Comas La indirecta | Àlex Romaguera FOTOGRAFIA: Robert Bonet IL·LUSTRACIÓ: Carlos Villafranca CORRECCIÓ: Laia Bragulat EDICIÓ: Marc Iglesias COMPAGINACIÓ: Roger Costa Puyal PUBLICITAT: Anna Pujol Reig DIFUSIÓ: Blai Lindström DISTRIBUCIÓ i SUBSCRIPCIONS: Lèlia Becana ADMINISTRACIÓ: Jordi Raymond

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
RIPOLLÈS: ripolles@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

, així està el pati

L'Escola Bressol Vall d'Hebron
es resisteix al tancament | PÀG. 8

Acord entre les treballadores
de la neteja i el CSIC | PÀG. 9

De camí cap a la vaga general
del 14-N | PÀGS. 10 i 11

Rebuig al decret de trilingüisme
del PP balear | PÀG. 12

SANITAT · LA CORPORACIÓ PARC TAULÍ HA CONTRACTAT MARIA VICTÒRIA MORÓN MENDICUTI FINS A FINALS D'ANY

Boi Ruiz col·loca la seva esposa com a directora executiva d'una residència

Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

Infermera de professió i empresària del sector sanitari, Maria Victòria Morón Mendicuti, esposa del conseller de Salut Boi Ruiz, té un nou càrrec: directora executiva de Sabadell Gent Gran (residència de la Corporació Parc Taulí) i Atenció a la Dependència, amb contracte fins al 31 de desembre de 2012. Tot i que, al directori de professionals del centre, hi consta com a "tècnic mitjà (administració i gestió)", fonts de la corporació asseguren que Morón Mendicuti -que ja va treballar a la corporació fa més de vint anys- està substituïnt al càrrec a Sonia Mariscal Pérez, que ha estat enviada a "col·laborar amb un estudi" a la Fundació Obra Social Benèfica de Castellar del Vallès. La corporació es vol quedar amb aquest centre a les primeries de 2013, precisament quan acaba el contracte de l'esposa del conseller a la residència. Tot i que els alts càrrecs de la corporació asseguren que el nomenament és temporal, això no tranquil·litza les treballadores que creuen que Maria Victòria Morón renovarà contracte com a directiva el 2013 -ja sigui a la residència (amb seu a Ca N'Oric) o al nou centre de Castellar. Cal dir que el consell de govern de la corporació -soci únic de Sabadell Gent Gran- està con-

format, majoritàriament, per la Generalitat de Catalunya, que hi té sis representants; l'Ajuntament de Sabadell en té dues i la Universitat Autònoma de Barcelona i Unnim en tenen una cadascuna. El fet que la Generalitat participi majoritàriament la corporació i que la corporació sigui l'única sòcia de Sabadell Gent Gran implicaria, doncs, que el responsable últim del nomenament és el conseller de Salut i espòs de la nomenada Boi Ruiz.

La corporació ha fet passar Morón per davant de les treballadores cessades o a l'atur, incomplint un pacte amb el comitè d'empresa

Fonts de la plantilla asseguren que la seva col·locació incompleix, a més, un pacte establert entre el comitè d'empresa i l'empresa, segons el qual aquesta última es comprometia "a donar prioritat a la promoció interna i a la borsa de treball, també interna, on figuren els treballadors temporals cessats i ara sense feina". La

Candidatura d'Unitat Popular de Sabadell ha denunciat el fet que la corporació hagi trencat aquest pacte i hagi fet passar Morón per davant de les treballadores cessades o a l'atur, víctimes -precisament- de les retallades sanitàries aplicades pel seu marit.

Incompatibilitat amb Know-How-Advicers?

Segons consta al Registre Mercantil, Maria Victòria Morón és administradora única de Know-How-Advicers SL, una consultoria privada del sector de la salut que dirigeix els seus serveis "a les administracions públiques centrals o regionals" i als "centres sanitaris de les seves xarxes de proveïdors públics". Si bé els últims comptes publicats són els de 2010, no consta enlloc que Morón hagi liquidat l'empresa que va registrar "en nom i representació del seu espòs Boi Ruiz Garcia" el 5 de gener de 2012 ni que aquesta hagi cessat l'activitat, iniciada el 25 de novembre de 2008. Potser per aquest motiu el nomenament s'ha fet amb tanta discreció. És compatible que una empresària que ofereix serveis a centres sanitaris de les xarxes públiques dirigeixi, precisament, un centre públic com és Sabadell Gent Gran? Si més no, és paradoxal el nom de la propietària empresa. Know-How-Advicers SL: consellers del *saber fer*.

Concentració de treballadores de l'Hospital Clínic en contra de les retallades i a favor de la sanitat pública el 24 de març de 2011

la llarga llista de retallades i privatitzacions escrita per Boi Ruiz en dos anys com a conseller de Salut, s'hi afegeix, ara, l'Hospital Clínic. Segons el *Diario Médico*, aquest centre podria ser privatitzat de forma imminent. No és cap rumor, el Sindicat de Metges ja ha mostrat la seva oposició a la mesura i altres fonts parlen que la intenció del govern és aprovar la mesura per la via del decret -que ja estaria redactat- abans dels comicis del 25 de novembre. Segons les mateixes fonts, es constituïrien dues fundacions per facilitar-ho. Una de patrimonial, participada únicament per la Generalitat, i una altra, amb capital privat (metges i empresariat) i participació pública

minoritària, que s'ocuparia de la gestió de l'hospital. El govern vendria la privatització com a resposta a les indicacions de la Sindicatura de Comptes, que el juliol de 2012 recordava que "no s'havia adoptat una figura jurídica concreta" des que, el gener 2008, el govern espanyol va traslladar la titularitat de l'hospital al govern català. Des d'aleshores, la Sindicatura ha fet públic que l'hospital acumula un deute de 110 milions amb la Seguretat Social i de 120 amb les proveïdores. L'excusa perfecta per iniciar l'entrada de capital privat -com ja s'ha fet amb l'Institut Català de la Salut- al segon hospital més important de Catalunya, el Clínic, amb un pressupost anual de 540 milions.

, així està el pati

BARCELONA · SET EDUCADORES HAN ESTAT REUBICADES COM A AUXILIARS D'INFERMERIA TOT I NO TENIR FORMACIÓ

El Departament de Salut vol tancar l'Escola Bressol de la Vall d'Hebron

Maria Corrales
redaccio@setmanaridirecta.info

Un parc infantil, contes, joguines, pintures abstractes, jocs i rialles. Aquesta és la màgia que es respira dins l'Escola Bressol de la Vall d'Hebron, una escola que fa quasi 40 anys que funciona i ofereix igualtat d'oportunitats al personal i a la gent usuària de l'hospital que hi deixa la seva mainada d'entre 0 i 3 anys. L'escola ha esdevingut una oportunitat per a la conciliació familiar, per poder tenir la canalla al costat de la feina. Enguany, però, se'ls nega aquesta oportunitat, ja que el Departament de Salut -de qui depèn l'escola- i la gerència de l'Hospital han decidit tancar-la.

L'escola ha fet possible la conciliació familiar de la plantilla i les usuàries

És una de les últimes mesures sorgides de la Conselleria de Salut dirigida per Boi Ruiz, de l'Institut Català de Salut i d'una gerència de l'hospital que, segons les treballadores de l'escola, no està disposta "a posar ni un cèntim" per mantenir el centre. El tancament està previst pel 2014; es dona un marge de dos anys perquè la mainada que ja estava matriculada acabí el curs. Enguany, ja s'ha negat la matriculació a nous nadons. Es

va informar les famílies perjudicades a través d'una carta, que va arribar el mes de juny, tot i que les famílies havien rebut la confirmació de la plaça el mes de març. A l'escola, també hi podien deixar la canalla les acompanyants de gent malalta o altres usuàries del centre, tot i que, amb l'última onada de retallades, la Generalitat ja les va excloure del servei.

Sense diners per a la conciliació

El tancament ha estat propiciat, en gran part, pels criteris establerts a les reformes sanitàries empreses per Boi Ruiz, segons els quals tot el pressupost destinat a la partida de Salut ha de ser dirigit íntegrament a les pacients i, per tant, s'ha d'eliminar la inversió en política social o de conciliació familiar per a les treballadores. Davant d'això, les educadores, les treballadores de l'hospital i els pares i mares van decidir organitzar-se per salvar el centre i les places de les mestres. La lluita engegada pel personal sanitari a finals del franquisme va ser, precisament, el que va permetre que s'obris l'escola per fer possible, ja aleshores, la conciliació laboral i familiar.

D'educadores a auxiliars d'infermeria

Teresa Soterias és educadora del centre des de fa més de 30 anys i no vol que li passi el mateix que els ha passat a set companyes seves, que ja han estat traslladades a l'hospital com a auxiliars d'infermeria, sense tenir cap formació prèvia. "Tinc 48 anys i he treballat tota la vida com a educadora infantil. Si ara em posen d'auxiliar a l'hospital,

ROBERT BONET

Les treballadores recorden que la lluita engegada pel personal sanitari a finals del franquisme va ser el que va permetre que s'obris l'escola bressol de la Vall d'Hebron

quedo traumatitzada. És canviar de professió i passar a fer-ne una que no t'agrada i que no has escollit. No hem de conformar-nos-hi", diu.

Ascensió Trallero va arribar a l'escola com a educadora quan es va obrir. "Aquesta escola, la volen tancar des que es va obrir l'any 74 i sempre hi ha hagut rumors. Nosaltres estem reconegudes com a auxiliars d'infermeria, no com a educadores, ja que mai no han volgut legalitzar la nostra situació. Fa uns anys, el tancament hauria estat insòlit, tothom s'hauria escandalitzat i no s'haurien atrevit a fer-ho. Ara, la crisi els ha donat l'excusa".

Recerca d'alternatives

Les afectades s'han agrupat al voltant de la Plataforma Salvem l'Escola Bressol Vall d'Hebron i ja han dut a terme protestes, concentra-

cions a la seu de la conselleria i a la gerència de l'hospital i han buscat el suport de partits polítics, entre altres coses. A més, estudien algunes alternatives per mantenir-la oberta, proposades que no han estat escoltades. "Demanem que ens diguin el pressupost de l'escola bressol i nosaltres fem l'aportació que faci falta; els pares estan disposats a pagar com si fos una pública".

Montserrat Guillén és infermera d'urgències de l'hospital i té un nen de tres anys, que va portar a l'escola bressol des que tenia set mesos. Ara, se sent amb l'obligació de donar suport a les seves companyes i lluitar perquè no es perdi un servei del qual ella va poder gaudir. "Els nostres torns són de dotze hores i, per tant, hem de deixar els nostres fills a les set del matí i, a les vuit de la tarda, en sor-

tir de la feina, anar a recollir-los. No hi ha cap guarderia o escola bressol que t'ofereixi aquest servei".

Tot i així, la gerència i la conselleria no han volgut escoltar les propostes i les necessitats d'aquest col·lectiu, ni tan sols durant les reunions que Guillén denuncia com a "unilaterals". "Jo m'implico i intento fer la meua feina tant bé com puc... Per tant, d'uns professionals més reconeguts i amb sous més alts, t'esperes que facin el mateix; però ells han prescindit de tot". "Quan ja havien dit que tancarrien l'escola, el dia que nosaltres ens començàvem a reunir, la gerència estava canviant el terra dels patis amb un material caríssim. I havien deixat els nens al carrer".

Les persones implicades a la plataforma confessen que estan "profundament decebudes" i que tenen "poques esperances" que, finalment, l'escola es mantingui. Per a Rafael, marit d'una treballadora de l'hospital i pare d'una nena de dos anys que avui dia va a l'escola bressol, el tancament suposaria "perdre l'autonomia com a família", ja que haurien de dependre de mainaderes particulars o dels avis i les àvies.

No obstant això, aquest pare no té cap intenció de deixar de mobilitzar-se perquè creu que "res no s'aconsegueix ni es manté sense treballar i lluitar; i ara estem centrats en això". Així doncs, considera que "la riquesa més gran que poden tenir les persones són la salut i l'educació"; dos valors i dos camins que es creuen a l'escola bressol de la Vall d'Hebron, encara ara els vulguin esborrar.

Les afectades s'han agrupat al voltant de la Plataforma Salvem l'Escola Bressol Vall d'Hebron i han dut a terme protestes i concentracions a la seu de la Conselleria de Salut i a la gerència de l'hospital

CATALUNYA · L'ACORD ARRIBA DESPRÉS D'UN MES DE VAGA INDEFINIDA A DOTZE CENTRES

Les treballadores de la neteja arrenquen un compromís del CSIC

Manu Simarro
redacció@setmanaridirecta.info

Després de quatre setmanes de vaga, les treballadores de la neteja de dotze centres del Consell Superior d'Investigacions Científiques (CSIC) han aconseguit que la direcció de l'ens es comprometi a pagar dues de les quatre mensualitats que els deu Ecomed, l'empresa de neteja subcontractada pel CSIC. La vaga, que han secundat prop d'una seixantena de treballadores, va començar l'1 d'octubre i era indefinida, ja que Ecomed encara no havia pagat les mensualitats dels mesos de juliol, agost i setembre, a més de la paga extraordinària d'estiu. Les vaguistes tornaran a la feina el 5 de novembre, després d'haver rebut el suport de la resta de la plantilla dels centres que, en el cas de l'Institut de Ciències del Mar, ha arribat a fer una caixa de resistència i ha donat 1.300 euros a les treballadores, que feia tres mesos que no cobraven.

Abans d'iniciar la vaga indefinida, les treballadores ja havien secundat la vaga general del 29 de març i havien fet aturades durant el mes de juny

“És una victòria”

Montse Rejón neteja a l'Institut de Ciències de la Terra Jaume Almera i ha fet vaga durant quatre setmanes. El 5 de novembre, tornarà a treballar, després d'aconseguir que el CSIC es comprometi a pagar-los les mensualitats d'agost i setembre i -segons diuen-, a pagar,

“Ens pagaran tot el que ens deuen i, a més, canviem d'empresa”

més endavant, la mensualitat del juliol i la paga extraordinària. “Cada cadascú sap el que té a casa i ja no podem continuar amb la vaga”. Assegura que la relació amb Ecomed mai no ha estat bona i que, des del principi de la concessió, l'1 de gener de 2011, l'empresa -amb seu social a Múrcia- els ha pagat tard i malament. Des d'aleshores, les denúncies per irregularitats en els pagaments davant la Inspecció de Treball o el Defensor del Poble s'han succeït. L'1 d'octubre, però,

en veure que el CSIC no feia res per solucionar la situació, Rejón va decidir -juntament amb la resta de treballadores- iniciar una vaga indefinida. No era el primer cop: les treballadores ja havien secundat la vaga general del 29 de març i havien fet més aturades durant el mes de juny. “Fins que no hem iniciat la vaga, el CSIC no s'ha adonat que era de debò”, diu Rejón, que explica que, finalment, la direcció del CSIC -que sí que pagava les partides corresponents a l'empresa subcontractada- ha decidit rescindir el contracte amb Ecomed i contractar Semarsa. La treballadora afegeix: “És una victòria, en certa manera (...) Ens pagaran tot el que ens deuen i, a més, canviem d'empresa”.

Suport de les investigadores

Montse Rejón explica que també han rebut el suport dels equips investigadors dels centres. “Ens deien que qualsevol cosa que poguessin fer... que hi comptéssim, però ells tampoc podien fer res; excepte un centre que va fer un pot comú”. Es refereix a l'Institut de Ciències del Mar. Josep Lluís Pelegrí, inves-

tigador de l'institut al Departament d'Oceanografia Física, va impulsar una assemblea, amb d'altres companyes, per mirar de donar suport a les vaguistes. Al centre, explica Pelegrí, només quatre de les dotze treballadores van decidir secundar la vaga, però, matisa, “totes les postures són respectables”.

El CSIC rescindeix el contracte amb Ecomed, l'empresa subcontractada que devia quatre mensualitats a les treballadores

Durant l'assemblea que es va fer un migdia i que va comptar amb 50 assistents, van sorgir dues iniciatives: escriure un manifest per donar “suport moral” a les treballadores de la neteja i fer una col·lecta entre el conjunt d'investigadores

per oferir-los, també, “suport econòmic”. En tres dies, van recollir 1.320 euros, que van decidir repartir entre totes les treballadores que feia tres mesos que no cobraven (les que feien vaga i les que no, també). És “una ajudeta de res”, explica l'investigador, “però és com si els salvessis la vida perquè són els últims de la cua”. Sobre l'acord al qual han arribat les treballadores i el CSIC, Pelegrí es mostra escèptic: “Fins que no ho vegi, no m'ho creuré”, assegura. En aquest sentit, diu que tornaran a repetir la col·lecta al novembre si la situació no canvia.

“Ecomed no paga”

Ecomed, Limpiezas Ecológicas del Mediterráneo, és una empresa murciana administrada per Antonio Rodríguez Navas i el seu germà Francisco. “Una empresa en procés de fallida”, segons ha assegurat un investigador del CSIC a aquest setmanari. El cas dels centres barcelonins, doncs, no és l'únic. Hi ha centres de València, Madrid o Almeria que han tingut els mateixos problemes i les treballadores i

els sindicats s'hi han mobilitzat en contra sota el lema *Ecomed no paga*. L'empresa ha estat sancionada en dues ocasions per la Inspecció del Treball, però, segons les treballadores, continua rebent adjudicacions públiques. A l'escrit enviat al defensor del poble, les treballadores diuen: “Aquesta empresa es dedica a rebentar preus a les ofertes dels contractes de neteja de l'administració i, després, aplica la filosofia de no pagar un duro als treballadors. El més curiós de l'assumpte és que l'administració contracti aquesta gent que deu diners per tot el territori espanyol i que ha rebut infinitat de denúncies per part dels treballadors”. Amb aquesta estratègia -abaixar preus per aconseguir contractes-, l'empresa hauria aconseguit molts contractes, asseguren fonts sindicals. Entre ells, el de les conselleries de Territori i Sostenibilitat i de Benestar Social, la Direcció General de Trànsit, l'Institut de Biomedicina o el Centre d'Emergències 112, a Catalunya, o el de la Diputació de Granada, com a exemple d'altres indrets de l'Estat espanyol.

, així està el pati

ESTAT ESPANYOL · ELS SINDICATS COMBATIUS SEGUIRAN LA CONVOCATÒRIA DE LA CONFEDERACIÓ EUROPEA DE SINDICATS

La vaga del 14 de novembre desafia els 'pressupostos del deute'

David Bou i Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

El govern de Mariano Rajoy es trobarà, el 14 de novembre, amb una nova vaga general, la segona des que el Partit Popular va obtenir majoria absoluta, aquesta vegada contra els pressupostos generals per al 2013, que consoliden el pagament dels interessos del deute per sobre de les partides de sanitat (que es redueixen un 22,6%) o les prestacions d'atur (que es redueixen un 6,3%). La convocatòria, feta en primer terme per CCOO i UGT, es fa en el marc d'una "jornada d'acció i solidaritat europea" convocada per la Confederació Europea de Sindicats (ETUC, en el seu acrònim en anglès) i que comptarà amb vagues generals a Portugal, Grècia, Malta i Xipre i amb protestes que s'estendran des d'Itàlia fins a Alemanya. La vaga, però, ja ha rebut suport de la resta de sindicats, d'organitzacions de la societat civil i de partits polítics.

Contra els pressupostos del deute
Si la primera vaga general de la legislatura va ser en resposta a la reforma laboral, aquesta es fa com a mostra de rebuig als pressupostos per a l'any 2013. En aquests moments, el pla pressupostari es troba en tràmit parlamentari a les Corts

La vaga serà la primera aturada coordinada a escala europea d'ençà de l'inici de la darrera crisi econòmica

espanyoles, després que els populars tombessin les onze esmenes a la totalitat presentades pels diferents grups parlamentaris. El Partit Popular torna a fer gala, així, d'una majoria absoluta parlamentària aconseguida -cal recordar perquè el 31% de les persones amb dret a vot els van entregar el seu sufragi.

Ciutat Meridiana, el barri amb més desnonaments de l'estat espanyol, va ser una de les parades del recorregut del 'bus combatiu'

L'itinerari es va aturar al CAP Guineueta del districte de Nou Barris per donar suport a la lluita veïnal contra el tancament del servei d'urgències

El 'bus combatiu' escalfa la vaga general

Els sindicats CNT, CGT i la Comissió Laboral de Nou Barris van aplegar més d'una cinquantena de persones, el 26 d'octubre, dalt d'un 'bus combatiu' que va recórrer les seves diferents centres de treball -tant d'empreses privades com de l'administració pública- per denunciar conflictes laborals i problemàtiques socials, una acció que va servir per cridar la gent a participar a la jornada de lluita del 31 d'octubre. Alguns dels objectius de les sindicalistes van ser empreses com la farmacèutica Novartis o la informàtica HP, amb litigis oberts amb les seves plantilles, i hospitals com el Clínic o Sant Pau, afectats per les retallades en sanitat. Durant el trajecte, la comitiva també es va aturar a la delegació del govern del carrer Mallorca per protestar contra la gestió de la crisi econòmica i "assenyalar els seus veritables culpables".

L'autobús es va acostar fins la seu de la delegació del govern a Barcelona per denunciar la responsabilitat de l'administració en la mala gestió de la crisi

La jornada també arriba amb el rescat de l'economia espanyola a la cantonada, un rescat eternament present a la premsa i a l'agenda política que no acaba d'arribar i que seguirà -en cas que es faci efectiu- el rescat del sector financer del mes de juny. El consell de ministres retalla prestacions públiques divendres sí, divendres també, segons el PP, d'acord amb una línia "reformista" per complir els objectius de déficit i donar "confiança" als mercats i a la Unió Europea. Però la realitat -tossudaparla de desnonaments diaris (amb casos tràgics com el suïcida d'un home que estava a punt de ser desnonat a Granada la setmana passada o l'intent de suïcida d'un altre a Ontinyent) i de 5.778.100 persones a l'atur, segons dades de l'última enquesta trimestral de població activa.

Mobilització del sindicalisme combatiu

En aquesta situació, les bases dels sindicats majoritaris, però també les convocatòries de vaga general com la que han fet la CGT i la CNT pel 31 d'octubre i les mobilitzacions al carrer, han fet decantar la balança de les cúpules sindicals per la convocatòria d'una vaga general el 14 de novembre. La vaga, doncs, considerada com el primer pols a escala europea a les polítiques d'austeritat de la troica, comptarà amb la mobilització de la CGT, la CNT, la Coordinadora Obrera Sindical (COS), la Interindustrial Alternativa de Catalunya (IAC) i la Interindustrial-CSC. I també amb el suport dels partits a l'oposició: PSOE, IU-ICV, ERC, CUP i Compromís. Als sindicats i els partits, s'hi sumen altres sectors de la societat civil catalana com el moviment veïnal

(la Confederació d'Associacions Veïnals de Catalunya i la Federació d'Associacions de Veïnes i Veïnes de Barcelona recolzen la vaga), i el moviment ecologista (Ecologistes en Acció ja ha fet públic un comunicat de suport). La Central Sindical Independiente y de Funcionarios (CSIF), però, no és del mateix parer. La CSIF afil al Partit Popular va comparèixer públicament per mostrar el seu rebuig a una convocatòria que, segons deien, malmet la imatge de "confiança" que està intentant donar l'executiu.

El sud d'Europa, aturat

La vaga general del 14-N serà la primera aturada coordinada a escala europea d'ençà de l'inici de la darrera crisi econòmica. La Confederació Europea de Sindicats (ETUC), formada per 85 organitzacions de 35 països diferents (entre les quals

trobem CCOO i la UGT, el sindicat basc ELA i la Unió Sindical de Treballadores), ha fet una crida a secundar una jornada de lluita que, en el cas de Grècia, Portugal i l'Estat espanyol, es materialitzarà en una vaga general convocada per la totalitat dels sindicats. El sud d'Europa quedarà pràcticament paralitzat, amb vagues -també- a Malta i Xipre. Qui no secundarà la vaga general, però, serà el moviment sindical italià. En aquest país, només la Confederació dels Comitès de Base (Cobas) ha cridat a l'aturada de l'activitat durant vuit hores. Tanmateix, per aquell mateix dia, s'estan organitzant jornades de lluita a diferents ciutats del país, coincidint amb la convocatòria de noves protestes estudiantils. Les protestes també arribaran al cor de la bèstia, a Alemanya, on hi haurà mobilitzacions a diverses ciutats.

BARCELONÈS · LA PLATAFORMA BAIX LLOBREGAT COMBATIU VOL ANIMAR LA GENT A SORTIR AL CARRER I LLUITAR

El Baix Llobregat es mobilitza per la vaga general i contra les retallades

Ramon Samblas

baixllobregat@setmanaridirecta.info

Prop de 150 persones d'arreu de la comarca es van manifestar el 27 d'octubre a Esplugues per protestar contra la crisi i les polítiques d'austeritat del govern espanyol i de la Generalitat i per escalfar motors de cara a la jornada de lluita del 31 d'octubre i la vaga general del 14 de novembre. Aquesta convocatòria no només va mostrar el rebuig existent a la comarca al fet que la gent de baix continuï pagant la crisi, sinó que suposava la reactivació de Baix Llobregat Combatiu com a espai unitari de col·lectius anticapitalistes a la comarca.

Aquest lloc de trobada de col·lectius de la comarca té els seus orígens a la Xarxa Contra els Tancaments, que va ser força activa al Baix Llobregat entre els anys 2005-2007 i, més tard, es va implicar a la campanya contra la jornada de 65 hores. Des d'aleshores, s'ha anat activant intermitentment per donar resposta a les diferents convocatòries de vagues i lluites que s'han organitzat des de l'inici de la crisi econòmica, com les contrareformes laborals aprovades pels governs de

Més d'un centenar de persones de la comarca del Baix Llobregat es van manifestar a Esplugues per protestar contra la crisi i les polítiques d'austeritat el 27 d'octubre

El Baix Llobregat és una de les comarques més afectades per la crisi econòmica i l'atur

Zapatero i Rajoy i la convocatòria d'una manifestació el dia 1 de Maig d'enguany, però mai no havia acabat de tenir prou continuïtat ni estabilitat per ajudar a fer del Baix Llobregat Combatiu un "espai de lluita unitari i necessari", en paraules de Mireia, una activista de l'Assemblea Popular de Sant Feliu. Juanjo Álvarez, de la secretaria de moviments socials de la CGT a la comarca, en una conversa amb aquest setmanari, explica que porten "molts anys intentant crear un grup d'entitats a la comarca per poder impulsar les

lluites i crear solidaritat davant de tot el que està passant" i afegeix: "Aquest no és el primer intent de crear aquest grup i sembla que, de moment, anem pel bon camí".

En aquests moments, Baix Llobregat Combatiu està integrat per organitzacions sindicals i llibertàries com la CNT-AIT, la Federació Comarcal del Baix Llobregat de la CGT o CATARCO al Prat, organitzacions de l'esquerra independentista com les organitzacions comarcals d'Endavant, Arran i les CUP, alguns centres socials com La Vila i assemblees locals com l'Assemblea Popular de Sant Feliu o l'Assemblea 15-M a Sant Joan Despi. Aquest últim intent de crear una aliança d'àmbit comarcal es va encetar fa dos mesos, quan diverses organitzacions van començar a mantenir reunions a Cornellà de Llobregat amb l'objectiu de preparar la vaga general que havia convocat la CGT el dia 31 d'octubre.

Finalment, la vaga ha esdevingut una jornada de lluita i les integrants han decidit començar a treballar per organitzar la vaga que s'ha convocat el 14 de novembre a diversos països europeus contra les polítiques d'austeritat. Josep, activista de l'esquerra independentista, ens comenta que l'objectiu de la plataforma és "escalfar els ànims de cara a les dues dates (31 d'octubre i 14 de novembre) on serem presents". En relació a la vaga general del 14-N, s'està treballant per "coordinar piquets a totes les poblacions on sigui possible". La convocatòria de vaga general del 29-M va tenir un seguiment massiu, el Baix Llobregat va ser escenari de molts talls de trànsit des de primera hora del matí i va comptar amb nombrosos piquets socials, organitzats al marge de les centrals sindicals majoritàries, com el de Cornellà de Llobregat (que va aplegar mil persones vol-

tant per la ciutat durant tot el matí i el migdia) i el de Molins de Rei (que en va reunir prop de 400 més), entre altres piquets organitzats arreu de la comarca.

Malgrat la tradició de seguiment de les vagues generals, la situació a la qual s'enfronta l'esquerra anticapitalista organitzada a Baix Llobregat Combatiu no és gens fàcil. Actualment, el Baix Llobregat és una de les comarques més afectades per la crisi econòmica i, especialment, per l'atur. Segons les dades facilitades pel Consell Comarcal del Baix Llobregat, el més de setembre es va registrar una taxa d'atur del 16,5%. Una xifra que supera la de l'entorn metropolità i la de Catalunya sencera. El cas s'agreuja quan observem poblacions com Cornellà de Llobregat o Martorell, on l'atur supera el 18%, o el cas de Sant Vicenç dels Horts, on s'arriba al 20%. Aquestes xifres només recullen l'atur registrat, però la quantitat real

és més alta. L'origen d'aquest atur no rau únicament en la fallida de la bombolla immobiliària, sinó en la destrucció constant del teixit industrial de la comarca des d'abans de la crisi, produïda per la deslocalització. També és una de les comarques on l'extrema dreta xenòfoba va entrar amb més força a les institucions de la mà de Plataforma per Catalunya a les últimes eleccions municipals. Els ajuntaments de Sant Boi, Esparreguera i Viladecans, entre altres, en són l'exemple. Per altra banda, l'abast de Baix Llobregat Combatiu encara és limitat, hi ha molts col·lectius i pobles que encara no s'han afegit a aquest espai unitari. Tot i així, moltes de les integrants d'aquesta plataforma comarcal entrevistades per aquest setmanari coincideixen a dir que el seu paper és animar la gent a sortir al carrer a lluitar i a continuar sumant adhesions en una lluita que cada vegada és més necessària.

, així està el pati

ILLES BALEARS · RAFEL BOSCH PREPARA UN DECRET PER REDUIR LA PRESENCIA DEL CATALÀ A LES ESCOLES UN 30%

El nou decret de trilingüisme revifa les crítiques contra el model lingüístic del PP

Irene Jaume
Mallorca@setmanaridirecta.info

El conseller d'Educació, Cultura i Universitats, Rafel Bosch, va anunciar, el 17 d'octubre a la cadena televisiva Intereconomia, la intenció del govern de Bauzá de fer públic un nou decret de regulació de les llengües en l'àmbit educatiu a les Illes. A posteriori, la conselleria va fer públic un esborrany de projecte de decret que, si s'aprovàs, suposarà la fi de la immersió lingüística. El decret justifica el canvi per l'ofi-

cialitat de les dues llengües i posa com a exemple les dues sentències contràries a la immersió lingüística a Catalunya dictades pel Tribunal Constitucional (2010) i el Tribunal Suprem (2012). També ho justifica per la necessitat d'educar alumnes competents en una o més llengües estrangeres, ja que la societat es troba en un marc de diversitat lingüística i cultural. Per a la conselleria, aquest decret crea les bases per afavorir "l'harmonització de l'ensenyament de les llengües oficials i almenys una llengua estrangera".

Derogació del decret de mínims
El nou decret suposarà l'eliminació del decret de mínims, que garantia un 50% de l'ensenyament en català. A partir del proper curs, el català només tendria una pre-

La conselleria ha fet públic un esborrany que, si s'aprovàs, suposarà la fi de la immersió lingüística

sència mínima de poc més del 20%, en detriment de la llengua castellana i de l'estrangera (principalment l'anglesa). Durant l'educació infantil, l'elecció de llengua vehicular serà de les famílies, però durant la resta de l'escolarització, l'alumnat sempre tindrà quatre assignatures que no seran en català: les pròpies àrees lingüístiques de castellà i anglès i dues assignatures més en castellà i anglès d'àrees no lingüístiques. Si els centres educatius volen dur a terme una distribució diferent de l'establerta pel decret, hauran de

fer una votació interna que necessitarà el vot favorable del 65% del cens de la comunitat educativa per tirar endavant. Aquest percentatge tan elevat farà que la participació de les representants legals de l'alumnat i les alumnes majors d'edat també hagi de ser molt elevada perquè s'aprovi la modificació.

Amb el nou model també s'eliminarà el Programa d'Acolliment Lingüístic i Cultural (PALC), programa posat en marxa el 2006 i dirigit a l'alumnat nouvingut i d'incorporació tardana per fomentar el coneixement i l'ús del català.

GABRIEL BIBILONI professor de Filologia Catalana a la Universitat de les Illes Balears (UIB). "És un atac molt greu contra la llengua catalana"

Afirma que el nou decret "és un atac molt greu contra la llengua catalana i farà del sistema educatiu un espai de gran conflictivitat". Bibiloni considera que el sistema vigent fins ara no era l'ideal (creu en un sistema d'immersió com el de Catalunya), però que "gràcies a l'exemplaritat dels mestres i professors, ha donat bons resultats". El lingüista considera que el govern vol "dinamitar" aquests avenços i creu que el trilingüisme és una excusa que respon a "una estratègia madrilenya i de la FAES, que es proposa extirpar el català de la nostra societat". Els efectes que pugui tenir aquest canvi de model a llarg termini són

incerts, però Bibiloni opina que "depèn del que passi a les pròximes eleccions. Si aquest PP etnocida continua governant les Illes, pot fer molt de mal". Conclou que el nou escenari que vendrà estarà marcat pel que passi a Catalunya, on "passaran coses grosses".

MARIA ANTÒNIA FONT secretària de Normalització Lingüística i Política Educativa de l'STEI-Intersindical. "Iniciarem, sense cap dilació, la via judicial"

Creu que el nou decret "no dóna continuïtat a la bona feina feta fins ara per la recuperació de la llengua pròpia d'aquestes illes, pels mestres dels centres educatius de les Illes Balears, que compten amb el 90% del suport clar dels pares i mares". Font no accepta una presència del català que estigui per davall del 50%, "perquè és impossible que un infant que a casa seva parla castellà aprengui la llengua pròpia del territori a l'escola". "Ara, ens diuen que, per poder continuar amb l'ensenyament en català a un centre, haurem de tenir el 65% del cens a favor. En Bauzá només té a favor el 20% del cens!". Font anuncia que l'STEI-Intersindical tornarà a convocar l'Assemblea de mestres i professors en català i, si la Conselleria d'Educació no té en compte les al·legacions que es presentaran, "iniciarem, sense cap dilació, la via judicial".

DAVID PUJOL professor de català i membre de la campanya A Mallorca en català! "Són decisions polítiques, ja que no reben el suport de la comunitat educativa"

Pujol expressa la seva oposició total al decret i creu que la dreta, quan no pot guanyar democràticament, "ho fa a cop de decret: intenten espanyolitzar l'educació amb l'opció d'eleger, però la immensa majoria elegiren el català. Solució: un nou decret". Pujol considera que aquests tipus de decisions són "estrictament polítiques", ja que, si tenguessin un rerefons educatiu, "rebrien el suport de la comunitat educativa, però no és així". També creu que són mesures "que, segurament, ni tan sols es poden aplicar" i ho atribueix a l'actual context de retallades a l'ensenyament, que farien impossible la introducció del nou personal docent que requeriria el nou model.

JAUME MATEU president de l'Obra Cultural Balear (OCB). "Seguirem a peu de carrer exigint la dignitat que mereix el nostre poble"

"Aquest avantprojecte és una baula més de la cadena de greuges i atacs del govern Bauzá al català". Així de contundent s'expressa Mateu, que considera que el govern s'ha fet seus els postulats més dretans i que legisla "pensant només en aquest grup minoritari, en contra dels interessos col·lectius de les Illes i contràriament als seus senyals d'identitat, al seu present i al seu futur". En relació a la disminució d'hores en català, afirma que "ningú no està en contra que els escolars coneixin com més llengües millor, ans al contrari; això no vol dir, però, que el coneixement d'alguna d'aquestes llengües estrangeres hagi de tenir, necessàriament, el mateix tractament curricular que la llengua pròpia (la catalana)". Pel que fa a l'eliminació del PALC, Mateu pensa que és una prova més de l'agressivitat del govern Bauzá i creu que, desatenent la necessitat de conèixer la llengua pròpia de les nouvingudes, a més d'afeblir el català, les priva "del dret que tenen de conèixer-lo i d'usar-lo". Com a entitat defensora de la llengua, l'OCB (enguany celebra el seu cinquantenari) "no ha deixat mai de mobilitzar-se i seguirà a peu de carrer exigint la dignitat que mereix el nostre poble".

MIRALLS

Maria Lucia Fatorelli i Miriam Ayala

“El deute públic s’ha generat amb mecanismes fraudulents”

pàg. 4 i 5

TRANSFORMACIONS

El poder dels teus diners

pàg. 6 i 7

Quaderns d'Il·lacrua 125

DIRECTA 292

31 d'octubre de 2012

IL·LUSTRACIÓ:
Contra

A FONTS | RAONS PER LA SOBIRANIA ALIMENTÀRIA

La indústria agroalimentària que especula i no alimenta

Des de sempre, l'agricultura i la producció d'aliments han estat un excel·lent motor cultural, social i econòmic dels pobles. Aquest model, però, s'ha pervertit quan el valor dels aliments ha esdevingut un valor especulatiu i el model local i de petita escala s'ha convertit en intensiu, economicista i de gran abast. El sistema neoliberal s'ha apropiat de l'agricultura i de la indústria alimentària i la producció d'aliments ha quedat en mans de les grans corporacions agroalimentàries en detriment de l'agricultura local i familiar.

Gustavo Duch i Carles Soler
afons@setmanaridirecta.info

Durant els anys 60 del segle passat, es va produir l'anomenada *revolució verda*, que pretenia resoldre els problemes de productivitat del sector agrícola. Aquesta *revolució*, que ens van vendre com una forma de “progrés” i “desenvolupament”, va portar un paquet de mesures que garantien la millora en la manera de produir aliments.

Els canvis eren, bàsicament, tecnològics (fitosanitaris, adobs químics, llavors millorades, maquinària, etc.), acompanyats d'una especialització productiva molt eficient i d'una localització de les produccions en funció del territori i del clima. Aquest model agrari es va obrir camí entre les cultures camperoles i va causar la desestructuració de l'agricultura local i familiar i també de les pràctiques agrícoles tradicionals. Gràcies a aquesta revolució, els fertilitzants, els adobs químics pel control de les plagues i la intensificació de la producció s'han convertit en majoritaris als països desenvolupats i a bona part dels països en vies de desenvolupament, en detriment de moltes pràctiques ancestrals que, durant segles, havien alimentat el món.

Avui, 50 anys després, quins són els efectes de la industrialització de l'agricultura?

Milions de pagesos i pageses han estat reconvertides en mà d'obra assalariada de les grans agroindústries o, simplement, s'han vist obligades a emigrar. Les dones pageses han estat expulades

del model de producció d'aliments industrialitzat. Molts nens i nenes del medi rural d'arreu del món estan obligades a treballar en finques agrícoles de senyors feudals i les empreses agràries —com les famoses bananeres— han jugat un paper destacat en la pauperització de la pagesia.

Actualment, més de mil milions de persones passen gana, mentre que les grans extensions destinades al monocultiu, que permeten que les corporacions transnacionals obtinguin mercaderies barates i acumulin quantitats de capital sense precedents, causen problemes socials i mediambientals gravíssims.

—
“A l'Estat espanyol, per exemple, durant els darrers 50 anys, s'han perdut 112 explotacions ramaderes familiars al dia”
—

Els pobles han perdut la capacitat de decidir què volen menjar i, a molts indrets del món, ni tan sols poden aprovar polítiques agràries que garanteixin l'alimentació de la seva població. A l'Estat espanyol, per exemple, durant els darrers 50 anys, s'han perdut 112 explotacions ramaderes familiars al dia i, en els darrers vuit anys, la xifra ha augmentat fins a 255 perdudes al dia.

El poder concentrat

Si bé durant la primera meitat del segle XX les llavors estaven en mans de la pagesia i dels centres de millora del sector públic, aquestes darreres dècades, els gegants genètics han utilitzat les lleis de la propietat intel·lectual per mercantilitzar el subministrament mundial de llavors, cosa que els ha permès controlar el germoplasma de les plantes i maximitzar els beneficis. El resultat d'aquest procés és molt gràfic: fa tres dècades, hi havia milers de companyies de llavors al món i, avui, només deu corporacions controlen més de dues tercers parts de les vendes (Monsanto, Dupont i Syngenta són les tres primeres). El control de les llavors és, per a aquestes corporacions, el control del primer esglaó de la cadena alimentària.

De les dotzenes d'indústries de plaguicides existents fa tres dècades, ara, també una desena controla gairebé el 90% de les vendes d'agroquímics al planeta. El més xocant de tot és que les sis empreses d'agroquímics més grans del món també són les principals empreses de la indústria de les llavors: Monsanto, Dupont, Syngenta, Bayer, Dow Chemical i BASF.

I encara una dada més del rànquing de la indústria alimentària: les deu empreses d'aliments i begudes més grans

del món controlen el 26% del mercat de comestibles empaquetats. Quan anem a comprar al supermercat, creiem que acabem escollint entre una multitud d'empreses alimentàries, però no és així. Un grapat escàs de corporacions alimentàries controla tota la cadena de la indústria alimentària.

Pel que fa a la venda dels productes, cal recordar que, després de dècades de fusions, les grans superfícies ocupen la posició més poderosa de la cadena d'aliments agroindustrial. Wal-Mart no és simplement l'empresa més gran de venda al públic: és l'empresa més gran del planeta. El total de vendes dels tres primers gegants de la distribució (Wal-Mart, Carrefour i Tesco) durant l'any 2007 va ser de prop de 430.000 milions d'euros, una xifra que representa la suma del PIB de 88 països.

És clar que aquest sistema agressiu i destructiu no té cap intenció de cedir. La protecció dels interessos de l'agronegoci i de les grans corporacions agroalimentàries està per sobre de la sobirania dels pobles. Només cal recordar les males pràctiques de Monsanto, que, aprofitant els programes d'ajuda alimentària després del terratrèmol d'Haití, va intentar introduir les seves llavors transgèniques. O, més recentment, el paper que han tingut els interessos de la indústria

Les deu empreses d'aliments i begudes més grans del món controlen el 26% del mercat de comestibles empaquetats

Revaloritzant l'agricultura

El nostre sistema agroalimentari, allò que mengem i la manera com ho produïm, està en crisi. A mesura que els valors capitalistes han anat calant, més persones passen gana, més persones perden el seu mitjà de subsistència i més malalt està el planeta. És urgent que dotem el sistema agroalimentari de valors nous. A continuació, esbossam algunes propostes dels valors en què s'hauria de basar el sistema i dels valors que hauria de rebutjar.

Oblidem-nos d'aquella agricultura tan antiga com la *Biblia*, on el paradigma principal es basa en la màxima: "Ompliu la terra i domineu-la; sotmeteu els peixos del mar, els ocells del cel i totes les bestioles que s'arrosseguen per terra". Deixem de caminar per sobre de la natura i practicar una agricultura que empresona els animals, perquè els engeixa amb verins i maltracta la terra. Posem en pràctica una agricultura veritablement moderna, integrada i inspirada en la natura.

Defugim l'agricultura rànica i feudal, que cedeix el control de les terres a uns pocs *senyors latifundistes*. Re-

cuperem el minifundi perquè la terra en mans de la pagesia atorga autonomia i sobirania alimentària als pobles i els fa lliures de qualsevol control.

La terra en mans de la pagesia atorga autonomia als pobles i els fa lliures de qualsevol control

Declarem obsoleta la tecnologia que envolta l'agricultura industrial –especialment en el cas dels transgènics– perquè no pretén produir menjar, sinó lucrar-se i exercir control. Recuperem el coneixement camperol ancestral i sumem-hi les innovacions posteriors sense renunciar a la ciència ni a la saviesa.

Censurem qualsevol tipus d'agricultura basada en comportaments masclistes: "Vull el tractor més gran, la vaca més productora, ser més competitiu, etc.", símptomes dels qui as-

piren a l'acumulació de la riquesa. Posem en marxa, per contra, els valors del feminisme: les pràctiques de la cura i de la col·laboració per oferir aliments sans i nutritius a la població.

Allunyem-nos d'una agricultura militaritzada, que parla d'explotacions i de llavors *terminator* o que fa servir pesticides fabricats per empreses militars.

Abandonem, tan aviat com puguem, una agricultura ineficient que gasta més energia de la que produeix –en forma de calories– i que fabrica matèria primera que només consumeixen els cotxes i la ramaderia intensiva. Aprofitem-nos, en canvi, d'aliats com el sol o les abelles, que ens proporcionen aliments de manera sostenible.

Rebutgem els fons d'inversions que, de la mà de l'agroindústria, acaparen les millors terres i aposten únicament pel monocultiu d'alguna llavor patentada. Una pràctica que expulsa milions de persones del camp i que beneficia la banca. La bona agricultura, en canvi, es practica a moltes i petites finques biodiverses, que canvien els banquers pels bancals.

Tampoc té sentit mantenir un model segregacionista que separa els animals dels vegetals, la ramaderia de l'agricultura. Els cereals canvien de país per alimentar ramaderies, els excrements de les quals es converteixen en un problema greu perquè manquen terres per fertilitzar. A més, la fecunditat de la terra monocultivada de cereals per als pinsos minva collita rere collita.

Es calcula que, al llarg de la cadena alimentària, es malgasta la meitat del que es produeix. El malbaratament és un problema molt greu que hem d'afrontar, igual que els quilòmetres exagerats que fan els aliments, els problemes del menjar prefabricat o l'epidèmia de l'obesitat infantil. Cal reivindicar una alimentació sana, basada en l'aprofitament, l'austeritat i la proximitat.

Finalment, per capgirar els valors hegemònics i deixar enrere l'agricultura i l'alimentació industrials, hem de reivindicar la sobirania alimentària, que deixa l'agricultura en mans del camperol i és l'únic vehicle per assolir un món més just, més rural, més sa i més perdurable.

alimentària en el cop d'estat al Paraguai: les grans corporacions de l'agronogoci (Monsanto i Cargill) han orquestrat, juntament amb grans terratinents locals i amb la complicitat de determinada classe política, un cop d'Estat contra el president Fernando Lugo perquè havia restringit el negoci dels transgènics.

La situació es pot complicar més a partir d'ara. Amb l'excusa de buscar solucions per a la crisi financera, sembla que gairebé tot està permès. Qualsevol inversió que suposi incrementar l'ocupació és considerada una oportunitat, com va passar fa uns mesos amb el projecte Eurovegas o amb el seu substitut, Barcelona World.

Capitalisme sense màscara

En un article publicat a *El País* (8/07/12), s'informa que les empreses espanyoles acceleren la carrera per la compra i l'arrendament de grans extensions de terres de cultiu a l'Àfrica i a l'Amèrica Llatina. Es tracta d'una pràctica molt qüestionable, si tenim en compte que les grans corporacions agroalimentàries espanyoles (Ebro Foods1, Ence, etc.) veuen una oportunitat de negoci en aquelles zones on hi ha una gran amenaça. Quan els diaris parlen de compra i arrendament de terres, en realitat, estan parlant de l'espoliació de les terres més

fèrtils dels països del Sud. I quan parlen de l'expansió de les empreses espanyoles, haurien d'explicar que aquesta expansió desencadenarà l'expulsió de les comunitats pageses de les zones i que les terres seran utilitzades per a l'exportació d'aliments i l'especulació.

“La sobirania alimentària és l'únic vehicle per assolir un món més just, més rural, més sa i més perdurable”

Des de 2008, les dues grans crisis globals (l'alimentària i la financera) han desembocat en noves compres de terres per a la producció alimentària destinada a l'exportació. Aquesta pràctica, coneguda com a acaparament de terres, permet que inversors privats (bancs inversors –europeus i espanyols també-, grups privats de capital o fons econòmics) comprin enormes superfícies de terres per diferents motius lucratiu (mineria, corporacions alimentàries, agrocombustibles, etc.) i propiciïn l'expulsió de la població autòctona. Si inicialment l'excusa de la

compra era assolir la seguretat alimentària dels països d'origen, amb l'empitjorament de la crisi, els grups financers han fet una operació a gran escala per comprar i acaparar terra agrària als països del Sud. El seu objectiu és especular amb el creixement de la població mundial i amb l'augment dels preus dels aliments. Es calcula que més de 40 milions d'hectàrees han canviat de mans (l'equivalent al doble de tota la terra agrícola de l'Estat espanyol) i les conseqüències més dures d'aquest procés encara han d'arribar.

Però, tornem a l'inici. Per evitar la perversió que fa que l'alimentació només sigui un negoci per a poques, que serveixi per especular en lloc d'alimentar, caldria recordar l'única via de futur possible: la sobirania alimentària, la dignitat de poder-nos alimentar d'una manera autònoma i adequada.

+INFO

- www.viacampesina.org
- www.etcgroup.org
- www.sobiraniaalimentaria.info
- www.convergencealimentaire.info
- www.grain.org

Un grapat escàs de corporacions controla la indústria alimentària -
Convergences alimentàries

Maria Lucia Fattorelli i Miriam Ayala: “Un deute privat convertit en deute

“Hem viscut per sobre de les nostres possibilitats”. Més enllà d'aquesta consigna, massa sovint assumida acríticament, hi ha veus que reivindiquen que no som culpables de la situació en què ens trobem. Cal desmuntar aquest mite i ja sabem la recepta per fer-ho: una auditoria del deute. La va posar en pràctica el govern equatorià el 2007 i el resultat va ser prou satisfactori: un 70% dels bons sobirans del país va quedar sense efecte. Maria Lucia Fattorelli (brasileira) i Miriam Ayala (equatoriana), expertes en deute, van formar part de la comissió designada per dur a terme aquell procés. Fattorelli, a més, ha participat en la coordinació de l'auditoria ciutadana del deute que s'ha dut a terme al Brasil i és membre del Comitè per a l'Anul·lació del Deute del Tercer Món (CADTM). Aprofitant el seu pas per Barcelona convidades per la Plataforma Auditoria Ciutadana del Deute, ens asseiem amb elles a conversar. Comencem fent-ho de l'Amèrica Llatina, però, ràpidament, emergeixen les similituds amb l'endeutament i les mesures econòmiques que estan patint actualment molts països europeus.

Pau Casanellas

entrevista@setmanaridirecta.info

L'Amèrica Llatina té una llarga experiència de crisi del deute. Quin va ser l'origen del deute extern d'aquests països?

Maria Lucia Fattorelli (MLF): La història de l'endeutament de l'Amèrica Llatina des dels anys 70 és bastant semblant a la de l'endeutament actual d'alguns estats europeus. La majoria de països vivien sota dictadures militars i, quan els EUA van decretar la fi del patró dòlar-or (paritat entre el dòlar i l'or), hi va haver una gran oferta de crèdits. Fruit d'això, en deu anys, el deute extern de la majoria de països es va multiplicar per deu. I quan aquests estats ja estaven força endeutats, la banca privada, que controlava la Reserva Federal nord-americana (el banc central dels EUA), va augmentar les taxes de crèdit més d'un 20% de manera unilateral. Això va fer que es multipliqués el deute i, aleshores, va aparèixer el Fons Monetari Internacional (FMI), que exigia plans d'ajustament pressupostari i fiscal molt semblants als que s'apliquen ara a Europa.

Quines conseqüències va tenir tot això?

MLF: La desregulació financera va permetre una concentració cada cop més gran de la renda i un aprofundiment de la desigualtat social. Per a nosaltres, la dècada dels 80 va ser una dècada perduda i, als anys 90, es va aprofundir en el model neoliberal.

–
“L'origen de la crisi no és haver viscut per sobre de les nostres possibilitats, sinó la desregulació que va permetre la bombolla creditícia i especulativa”
–

Miriam Ayala (MA): En el cas de l'Equador, es va produir una experiència totalment funesta. La liquiditat de què va disposar la banca va provocar una hiperinflació que va fer rebotar la moneda nacional, el sucre. Molta gent va perdre la major part dels estalvis per culpa d'això. Llavors, es va adoptar el dòlar com a moneda del país.

Per què una auditoria del deute? Com va sorgir la proposta?

MLF: A partir de l'any 2000, al Brasil, es va començar a articular una resposta ciutadana contra tot això per mitjà de la proposta d'una auditoria del deute sobirà. L'impuls va sorgir de la societat civil. Es va organitzar un gran plebiscit popular per part de moviments socials, organitzacions, Església, sindicats... I es va determinar que hi ha un *sistema del deute*, que l'endeutament no és un fet aïllat, sinó que està connectat amb el model econòmic i tributari, amb els canvis legals, amb el model polític i, fins i tot, amb la corrupció. Abans, el problema era el deute extern i, progressivament, es va convertir en un problema de deute intern, però que en el fons és el mateix. Qui compra els bons de deute intern? La mateixa banca privada nacional i internacional (avui dia, l'una i l'altra estan molt mesclades).

A l'Equador, la proposta d'auditoria del deute va ser assumida pel propi govern...

MA: Exacte. El president Rafael Correa es veia pressionat pels interessos del deute extern que el govern havia de pagar i va decretar que es dugués a terme una auditoria,

“El deute públic no es pot considerar legítim”

FOTOGRAFIES:
Robert Bonet

que va determinar la il·legalitat del deute per dos motius. En primer lloc, per l'excés d'endeutament previ de la banca privada (que és el que va dur a l'abundància de crèdit) i, en segon lloc, per l'absorció dels deutes privats com a públics. Es va determinar, doncs, que s'havia dut a terme un frau contra el poble equatorià i que el deute contret era il·legal. Davant d'aquesta anàlisi, Correa va anunciar públicament que pagaria el 30% del valor dels bons de deute equatorià a tots aquells creditors que els presentessin. El 95% dels creditors van acceptar la proposta i l'altre 5% ni tan sols es va presentar a cobrar els títols de deute. Això va permetre que el govern pogués dur a terme polítiques socials: s'han produït millores en educació, habitatge, alimentació...

És a dir, hi va haver una quitança del deute, un no pagament. Quines conseqüències pot tenir això?

MLF: A l'Equador, no hi va haver una declaració de no pagament, sinó un acte de sobirania. Era una possibilitat que no existia als contractes, però que emanava de la sobirania popular. A Islàndia, també es va fer una cosa similar, de la qual no es parla gaire, malauradament. Els països euro-

peus haurien d'interessar-se per l'experiència islandesa, perquè va ser molt positiva: hi va haver dos referèndums populars, en què es va aprovar que no es pagaria el deute bancari convertit en deute públic. I aquesta decisió no va significar cap tragèdia, el país no va fer fallida, no va ser la fi del món, com es diu amenaçadorament que podria passar en aquests casos.

Per tant, la clau resideix en visualitzar la il·legitimitat del deute...

MLF: Aquest és el paper de l'auditoria: evidenciar els mecanismes generadors de deute públic. Quan es pregunta a la gent, la resposta espontània és que el deute s'ha de pagar. Però, si demostrem que aquest deute no és legítim, que s'ha generat de manera fraudulenta, que ni el poble ni el país no en són responsables, la cosa canvia. Per tant, cal que l'auditoria sigui integral, no únicament de xifres, sinó que també tingui en compte les circumstàncies econòmiques i legals de generació del deute. En aquest sentit, un aspecte molt

—
“El paper de l'auditoria és evidenciar els mecanismes fraudulents que han generat el deute públic”
—

important del qual cal parlar és la desregulació financera que va permetre a la banca crear productes derivats i comercialitzar-los. Normalment, hi ha la percepció que els productes derivats són una qüestió que només poden entendre els especialistes, però no és així. Cal tombar aquest mite i que la gent s'empoderi. L'origen d'aquests productes financers es troba als anys 90. Aleshores, un petit grup de bancs dels EUA, Suïssa, Alemanya i el Regne Unit van crear productes basats en apostes de futur. Són assegurances que pot comprar qualsevol, encara que el comprador no sigui posseïdor del producte assegurat sobre el qual s'està especulant. Fruit de la creació d'aquests actius tòxics —i que poden ser considerats com un frau, perquè són simplement apostes—, els bancs van inflar de manera irreal els seus balanços i hi va haver una sobreoferta de crèdit, un procés molt similar al que va viure l'Amèrica Llatina als anys 70. Aquest excés d'oferta de crèdit i la bombolla financera van ser conseqüència de la desregulació. L'origen de la crisi no es troba

en la bombolla ni en el fet d'haver viscut per sobre de les nostres possibilitats, tal com ens volen fer creure, sinó en la desregulació que va permetre aquesta bombolla. Finalment, davant el perill de fallida dels bancs que s'havien endeutat en excés i que es considerava que eren massa grans perquè fessin fallida (per les conseqüències que això podria tenir), el deute contret per aquests bancs es va estatilitzar; i aquest procés no es pot considerar legítim.

Esteu parlant molt de les similituds entre Nord i Sud. Com valoreu els intercanvis d'experiències que s'han produït en xarxes internacionals? Quines accions concretes n'han sorgit?

MLF: La comunicació Nord-Sud és molt important. Als anys 80, a l'Amèrica Llatina, no ens fixàvem en el que passava a altres llocs. Tot anava molt ràpid i això no ens permetia analitzar la situació. Aquesta acceleració dels esdeveniments és part de l'estratègia. L'experiència equatorià és el precedent més important que tenim actualment sobre una auditoria del deute i, alhora, també és un exemple de la importància de les interrelacions Nord-Sud i de la implicació de la ciutadania. Les mesures impulsades per Correa no van ser únicament una iniciativa governamental: feia molts anys que hi havia una reflexió ciutadana sobre el deute a la regió i a escala internacional. L'intercanvi d'idees que va tenir lloc als fòrums socials mundials i en altres encontres van tenir una gran importància. Serà des de la ciutadania, des d'on construirem altres models econòmics.

Cap a quines alternatives econòmiques cal caminar? Com hem de sortir de la crisi? Paul Krugman ha arribat a afirmar que és positiu que s'estimuli l'obsolescència dels productes perquè això reactiva la producció i el consum...

MLF: El capitalisme no ha estat positiu enlloc, ni al Sud ni al Nord. Cal un altre tipus de desenvolupament. Avui dia, hi ha massa malbaratament i massa sobreexplotació de recursos. Cal invertir en un altre tipus d'energia. Això també està relacionat amb el deute i és molt important recalcar-ho. Parlar de deute també implica parlar del model econòmic i social. Encara que aconseguíssim eliminar el deute de tots els països, si no canviem el sistema econòmic imperant, en què la banca se situa dalt de tot, comandant el món, el dia de demà es generaran nous deutes. És per això que diem que l'auditoria ciutadania del deute ha de ser integral.

El poder dels teus diners

Els petits comerços i les empreses que garanteixen la justícia social dels productes i els serveis que ofereixen s'estan veient afectades per la maltractada economia de la classe treballadora. La iniciativa Cashmob Spain ha engegat una campanya perquè les consumidores deixin de comprar a les grans superfícies comercials i tornin a anar a la botiga del barri. D'altres

propostes com les 'carrotmobs' busquen premiar els comportaments socialment responsables de les corporacions. Tant aquests dos moviments com l'exemple del People's Supermarket de Londres mostren que el consum col·laboratiu i el poder de la gent és capaç de vèncer totes les traves econòmiques i polítiques.

Oriol Agulló

quadernsdillacrua@setmanaridirecta.info

Són les sis de la tarda del 26 de juliol de 2012 i comença a arribar gent a la Kessler Galimany, una pastisseria familiar amb més de 60 anys d'història situada al barri barceloní de Sants. Un vespre gens ordinari per a la pastisseria d'en Joan Galimany, acostumat a comptar cada dia amb menys clientela. La música en directe, el cava i l'ambient lúdic han dut més de 100 persones desconegudes a comprar a l'establiment, convocades per Twitter i Facebook.

Aquella tarda, es va celebrar la primera *cashmob* a Barcelona, un moviment sorgit l'agost de l'any 2011 als Estats Units i que va proliferar ràpidament a diversos països com el Canadà, Austràlia, Alemanya, el Regne Unit, Itàlia, Àustria, Suècia i Holanda. Després d'una primera experiència a Buffalo (Nova York) i una altra a Cleveland, la idea va ser recollida per un dels grups del moviment Occupy Wall Street, que va impulsar la iniciativa a través de Facebook i Twitter. Des de fa pocs mesos, Cashmob Spain ha començat a organitzar trobades a diferents ciutats de l'Estat espanyol. Es tracta d'un moviment solidari per ajudar el petit comerç que compta amb les xarxes socials com a grans aliades.

Les 'cashmobs' promouen compres a petits comerços de barri reunint el màxim nombre de gent per fer una compra mínima

La primera trobada de l'Estat espanyol es va celebrar a la Papereria Colom de Vila Joiosa (País Valencià) i va comptar amb més de 40 participants, que van aconseguir recaptar més de 300 euros en una hora. Avui dia, més de 2.000 persones de l'Estat ja han participat de les iniciatives que han tingut lloc a ciutats com Alacant, Bilbao, Osa, Màlaga, Barcelona, Madrid, Sagunt, Valladolid i Salamanca.

Actuar pel petit comerç

Durant els darrers anys, moltes botigues han hagut de tancar els seus establiments a causa del descens de les vendes. El petit comerç s'enfonsa progressivament, perjudicat per la baixada de les compres i perquè no pot fer front a l'oferta de les grans superfícies i els centres comercials, que tenen més capacitat d'adaptar-se a la nova realitat econòmica i de crear línies de productes de marca blanca a un preu més baix.

La iniciativa Cashmob Spain busca promoure les compres als comerços de barri a partir d'una convocatòria que pretén reunir el màxim nombre de gent possible per anar a un petit comerç tradicional i fer una compra mínima. Els beneficis de l'esdeveniment van directament als comerços. Un benefici que no és només econòmic, ja que els comerços que participen de la iniciativa es promocionen i es donen a conèixer a les xarxes socials. L'objectiu de les impulsores de les trobades és nodrir els petits establiments dels barris per fortificar el sentiment de pertinença del veïnat i fer comuni-

Les 'cashmobs' volen conscienciar sobre la baixada de les vendes als petits comerços

Scott Schaefer

tat. De totes maneres, no tots els comerços poden participar de les *cashmobs*, cal que disposin d'articles per dones i homes, que tinguin productes a preus econòmics i que permetin que, al final de la jornada, totes les assistents

es reuneixin per prendre un cafè o un refresc i comentar i compartir l'experiència viscuda.

Per escollir a quin comerç es fa, el moviment demana que siguin botigues independents de corporacions, grans empreses i franquícies. A més, les propietàries de l'establiment hi han de ser presents i han de permetre que les persones entrin dins les ins-

Les 'cashmobs' són una iniciativa estesa arreu del món pel moviment Occupy Wall Street a través de Facebook i Twitter

tal·lacions i també es demana que el comerç impulsi els productes col·laboratius per al veïnat com a contrapartida del suport rebut per part de la comunitat.

Un altre objectiu de les trobades és que la gent que hi participa conegui, almenys, tres persones, perquè la iniciativa serveixi per unir els veïns i les veïnes amb idees i interessos similars i que la trobada es desenvolupi en un ambient lúdic i festiu.

El consum col·laboratiu

Els estudis mostren que, avui, una ciutadana té 150 vegades més objectes que la seva besàvia. A França, s'ha calculat que una família mitjana pot tenir entre 3.000 i 4.000 coses. Vivim envoltades de béns i objectes que no utilitzem. Un trepant, per exemple, s'utilitza una mitjana de dotze minuts durant tota la seva vida útil.

No obstant això, a la xarxa, cada vegada hi ha més persones habituades a compartir digitalment fotografies (Flickr) o coneixement (Vikipèdia), que aposten per intercanviar o treure rendiment de les coses que tenen. El principal exponent és la bicicleta compartida, que actualment és el mitjà de transport que creix més arreu del món. En el cas dels cotxes,

existeixen estratègies com la del Carsharing, que permet un lloguer flexible i simplificat; SocialCar, una empresa barcelonina dedicada al lloguer de vehicles entre particulars, i plataformes com Amovens, que permeten compartir les places per omplir els vehicles.

En aquesta mateixa línia, AirBnb o el moviment CouchSurfing, ofereixen la possibilitat de llogar un habitatge, una habitació o qualsevol propietat que es tingui lliure. A casa nostra, BarcelonaActua, una web basada en la solidaritat i l'intercanvi, o Favoralia, una cadena de favors virtuals, impulsen el canvi cap a un model de consum més ecològic i col·laboratiu.

El supermercat de la gent

Amb l'objectiu de construir una alternativa constructiva i original de garantir l'accés de la població als aliments, el cuiner londinenc Arthur Potts Dawson va impulsar The people's Supermarket. Es tracta d'un projecte de consum col·laboratiu amb dos anys de trajectòria i organitzat a través de la xarxa de Twitter.

The people's Supermarket és un supermercat propietat de la clientela, és a dir, les clientes poden ser propie-

tàries de l'establiment pagant una quota de 25 lliures l'any i aportant quatre hores de treball al mes. Avui dia, aquesta iniciativa ciutadana, que té forma cooperativa, encara no genera beneficis, però disposa de 6.000 clientes setmanals de mitjana, s'empara en una comunitat de 15.000 persones, ofereix feina a 25 persones desocupades i serveix 700 àpats per emportar cada setmana. Els productes són aportats per proveïdors locals i,

majoritàriament, són autòctons i d'alta qualitat, tot i que els preus s'assimilen més als de la marca blanca.

Aquest supermercat *sui generis* està situat al cor de Londres i ha de fer front al preu desorbitat dels lloguers gràcies a la fidelitat de les veïnes i a algunes campanyes de finançament fetes via Twitter.

A diferència d'aquesta iniciativa, que sobretot lluita per subsistir, el projecte novaiorquès en què s'inspira,

Park Slope, té 15.000 membres. En el cas del supermercat americà, les quotes són més altes i l'accés als productes està restringit a les persones que en són sòcies i no hi pot accedir la resta del veïnat, com en el cas anglès.

L'experiència d'aquest supermercat diferent està recollida en un llibre electrònic titulat *The Secret Sauce*, que es pot descarregar gratuïtament i que aporta detalls concrets per les activistes disposades a replicar l'experiència.

The People's Supermarket, un supermercat on les clientes són, alhora, propietàries -
Daniel Zylbersztajn

L'entitat Carrotmob promou els 'buycotts', una forma d'activisme que potencia les empreses amb responsabilitat social

Carrotmob o boicot invers

Carrotmob és el nom d'una organització sense ànim de lucre amb seu a San Francisco, Califòrnia. És la impulsora dels *buycotts*, una proposta d'activisme en què les consumidores compren en comunitat un lot de productes d'una empresa en un període de temps molt curt per recompensar el compromís i la responsabilitat social d'aquesta empresa.

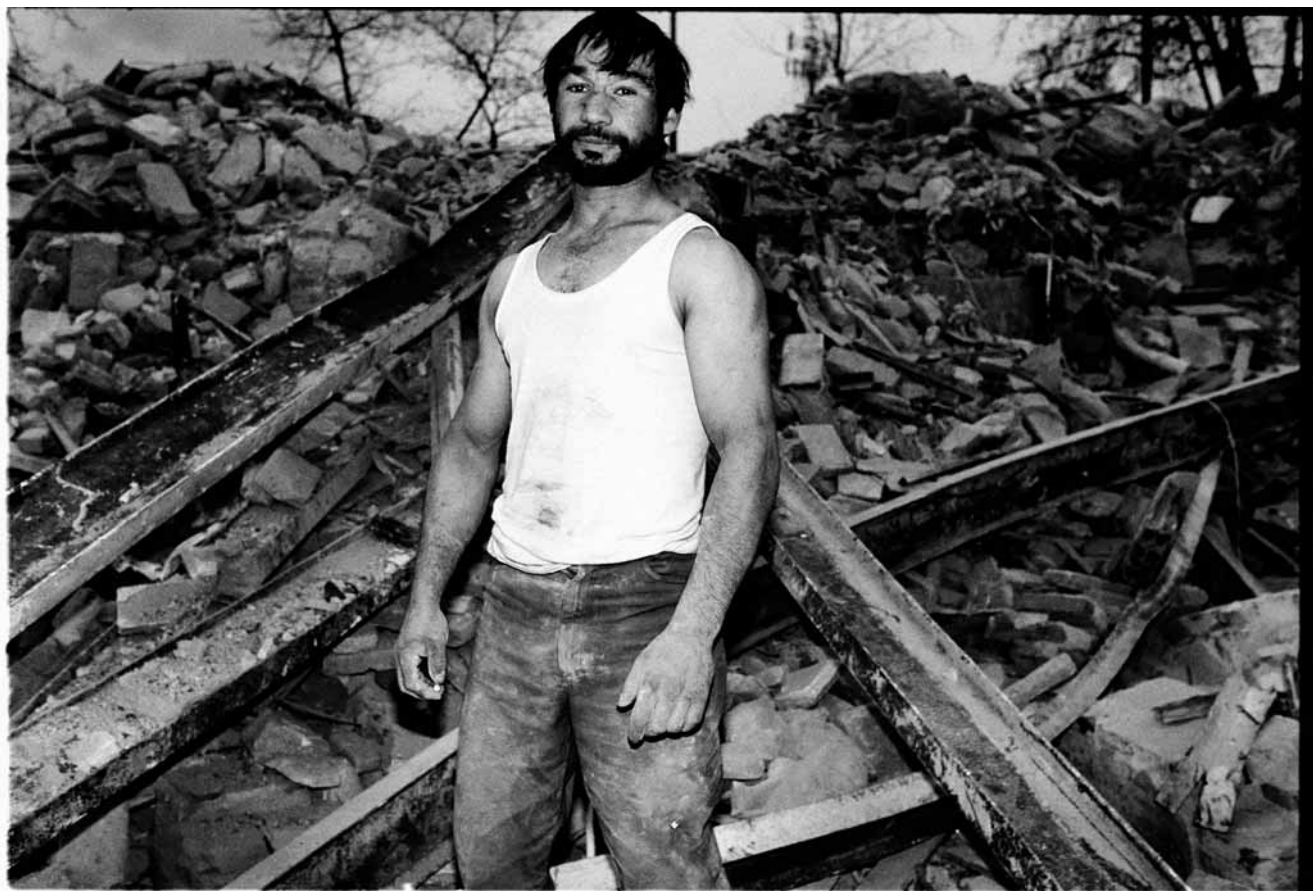
El nom de *carrotmob* prové de la idea d'oferir una recompensa (pastanaga) a algú per la seva bona conducta. A més de ser el nom de l'organització californiana, també s'ha convertit en el nom d'un moviment social global basat en aquest tipus d'activisme que proposa el boicot a la inversa. En una *carrotmob*, les empreses competeixen per ser les més responsables en termes socials i una xarxa de consumidores

destina diners i ofereix suport a l'empresa guanyadora.

La primera *carrotmob* va tenir lloc el 29 de març de 2008 al mercat de K&D de San Francisco. Les organitzadores volien transformar una de les 23 parades del mercat en la més ecològica del barri. Per això, les propietàries de les botigues van haver de dir quin percentatge dels ingressos que obtindrien amb el *buycott* estarien disposades a invertir per fer la seva botiga més eficient. La parada guanyadora va ser la que es va comprometre a destinar el 22% dels ingressos a aquesta causa. Durant un dia, va rebre centenars de consumidores que van gastar més de 9.200 dòlars a l'establiment i, amb el 22% d'aquests ingressos, va modernitzar tot el sistema d'il·luminació. La primera gran campanya *carrotmob* s'ha

duat a terme del 10 al 30 de setembre de 2012 i ha tingut com a destinatària l'empresa artesana de cafè Thanksgiving Coffee, que treballa amb productores i petites cooperatives californianes. L'objectiu del *buycott* era que l'empresa arribés a una facturació de 150.000 dòlars per poder estudiar una manera de transportar el cafè per mar amb energia eòlica en lloc de petroli. Com que la campanya no ha pogut assolir els objectius fixats i s'ha aconseguit el 20% de la facturació necessària, Thanksgiving Coffee ja ha anunciat que destinarà el 15% dels beneficis a l'ONG Carrotmob i la resta a una cooperativa ugandesa que uneix productores de cafè jueves, cristianes i musulmanes que treballen per assolir la pau a través del desenvolupament econòmic.

Culpable

FOTOGRAFIA: José Colón

Als primers compassos del capitalisme, a través de l'ètica del treball, es pretén convertir l'ocupació industrial, bruta i desagradada, en la via correcta per assolir la dignitat. El treball assalariat, desenvolupat fora de la llar, dignifica i habilita el dret de pertinença a la societat. L'ètica del treball, inculcada a través de les noves institucions estatals, prepara obrers disciplinats, disposats a restar al seu lloc durant llargues jornades i esperançats en la il·lusió del progrés i de la mobilitat social ascendent a través del mèrit i l'esforç.

Avui, l'ètica del treball encara ha de prestar els seus serveis al capitalisme. Estableix la línia divisòria entre els *bons pobres* i els *mals pobres*; entre les persones que *volen treballar* i les que cauen en la pobresa pels seus propis vicis i defectes personals. Aquestes últimes, assenyalades com a no

mereixedores de les atencions dels cada cop més limitats sistemes de protecció social, es consideren paràsits als quals cal fiscalitzar i, fins i tot, castigar. L'estigmatització, pas previ a la criminalització, converteix les persones en situació de pobresa en sospitoses habituals i els seus problemes en trajectòries biogràfiques desafortunades, a no ser que estiguin disposades a mostrar una voluntat visible i infatigable d'acceptar la precarietat i l'explotació subproletària com una constant a les seves vides.

Mentre la inserció social s'articuli al voltant de *trobar una feina*, continuarem veient culpables per tot arreu. Culpables de no haver buscat prou, culpables de no haver-se preparat prou, culpables d'haver nascut al barri equivocacat i a la família equivocada, culpables i perillosos.

Albert Sales i Campos

observatori dels mitjans

observatori@mitjans@setmanaridirecta.info

PREMSA

'La Razón' és demandada per mostrar imatges de menors sense difuminar

La federació madrilenya del sindicat Comissions Obres ha presentat una demanda davant la fiscalia de menors de la Comunitat Autònoma de Madrid (CAM) contra el diari *La Razón* per "intromissió il·legítima en el dret fonamental de la pròpia imatge dels menors" arran de la publicació de la portada del dia 19 d'octubre, on sortia un grup d'alumnes d'ensenyament primari manifestant-se sota un titular on es podia llegir: "Així eduquen els seus fills".

La imatge de la mainada sense ocultar les cares es va publicar al rotatiu dirigit per Francisco Marhuenda i a la seva edició digital i va romandre inalterada durant tot el 19 d'octubre. La fotografia es va fer durant la manifestació que es recórrer els carrers de

Madrid com a acte central de la vaga convocada per les associacions de mares i pares d'alumnes (AMPA). La jornada de vaga del 18 d'octubre era la primera que havien convocat les AMPA a l'Estat espanyol i estava motivada per les retallades imposades pel ministre Wert en ensenyament. Les demandants han declarat que la publicació d'aquesta imatge suposa "un intent de denigrar la imatge d'aquests menors acusant les seves famílies de donar una mala educació als seus fills". També han remès la denúncia a la federació madrilenya d'AMPA i al centre on estudia la canalla que apareix a la portada del diari *La Razón*.

Durant l'any 2012, el diari de tirada nacional, caracteritzat per les seves postures ultraconserva-

dors, ha publicat diverses portades i articles on ha mostrat una oberta hostilitat cap les protestes de la comunitat educativa contra les retallades. Fins avui, la portada que ha aixecat més enrenou ha estat la que es va publicar el 9 de maig, on apareixia una foto amb les imatges de cinc representants estudiantils penjades a una paret mentre una jove les mira, acompanyada del titular "Els estudiants dolents agiten les aules". Emilio Morenatti, el fotògraf que va captar la instantània, va denunciar la manipulació que s'havia fet de la seva foto a través de Twitter, ja que, originalment, als cartells fotografiats, no hi apareixien les representants estudiantils de la portada publicada, sinó que hi surten sis banquers. RAMON SAMBLAS

TELEVISIÓ

Wai Entertainment: una productora catalana amb denúncies per contractació il·legal

El Sindicat de Tècnics Audiovisuals i Cinematògrafs de l'Estat Espanyol (TACEE) ha denunciat la productora Wai Entertainment i la seva empresa derivada Maresme TV per contractació il·legal d'un dels seus treballadors. Es tracta dels cas d'Aritz García Benito, que va ser contractat il·legal-

ment durant el mes de març de 2011 com a fals autònom i va restar sense contracte des de l'abril fins al setembre del mateix any. L'empresa va animar el treballador a continuar treballant en aquest estat irregular. Maresme TV manté un deute amb el tècnic per diversos impagaments, incloses les nòmines de l'agost i el

setembre de 2011, que pujaria fins als 5.900 euros de deute. Aritz García treballava d'operador de càmera ENG, muntatge i edició de vídeo i feia una jornada laboral il·legal de 60 hores la setmana, deu hores durant sis dies de la setmana. Maresme TV és una empresa derivada de Wai Entertainment, productora

proprietat d'Esther Alonso. El mitjà s'ha caracteritzat per gravar i editar els plens municipals de diferents ajuntaments del Maresme i també per donar una cobertura constant dels actes convocats per membres de Convergència i Unió (CIU) a la comarca. D'altra banda, la productora Wai Entertainment

també ha destacat per la producció de diferents projectes amb un cost d'inversió molt alt, però amb una rendibilitat econòmica negativa. El judici contra Wai Entertainment i Maresme TV tindrà lloc el 28 de febrer de 2013 als jutjats de Mataró (Maresme). JAVIER BORRÀS ARUMÍ

FREQÜENCIES LLIBRES

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de 00h. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK 107.1FM Nou Barris (Barcelona) www.radiorsk.info | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.wordpress.com | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radio-klara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org

Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Sants TV <http://sants.tv>
 Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Selecció d'alguns programes de LaTele. Podeu consultar la graella sencera o veure tots els vídeos a www.latele.cat. Emetem des de Plaça Espanya fins a Sant Pol de Mar al CANAL 37 DE LA TDT. Resintoniza la teva tele per trobar-nos!
CADA NIT A PARTIR DE LES 20H30 NOUS PROGRAMES!

DILLUNS: 22h. L'Entrevista
DIMARTS: 22h. Docu...mental&Cènere
DIMECRES: 21:30h. Programa d'Horitzo TV

DIJOUS: 22h. Y tu qué miras gilipollas?
 El programa de punk de LaTele
DIVENDRES: 21h. Programa de l'aigua

DISSABTE: 21h. La Xerrada
DIJUMENGE: 23h. Zienzia i Zpirtu.

La Burxa
 comunicació popular
 des de 1998

Cooperatives de Treball de Catalunya

Som a Sants,
 al servei
 de les cooperatives

c. Premià, 15, 1a planta 93 318 81 62
www.cooperativestrebalt.coop

una altra economia és necessària
 una altra forma d'estalviar ja és possible

coop57
 serveis financers ètics i solidaris

www.coop57.coop

COL·LECTIU RONDA
 assessorament JURÍDIC
 a PERSONES i entitats
 d'economia SOCIAL

www.ronda.coop

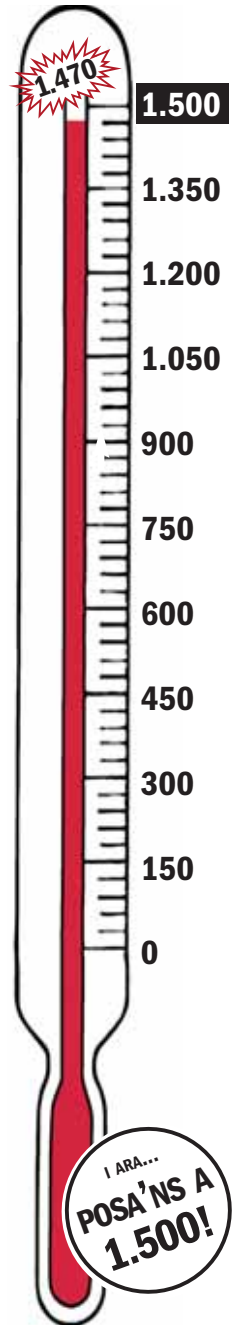
teteria malea s.c.c.l
 entitats i botanes, casolanes i ecològiques

www.teteria.com

, espai directa

. SUBSCRIPTÒMETRE

I ARA...
POSA'NS A 1.500!

Si et subscrius* a la Directa, per només 5 euros* més, tindràs el llibre #RT15M

*NOMÉS SUBSCRIPCIONS ANUALS *MÉS DESPESSES D'ENVIAMENT SI N'HI HA

La Directa, nova aliança d'Arç

*Arç, consum responsable i el setmanari d'informació crítica La Directa acaben de signar un conveni d'intercooperació. A partir d'ara, les gairebé 6.000 socies d'Arç disposaran del 10% de descompte en la subscripció anual d'aquesta revista.

Amb aquesta subscripció, tindran accés al conjunt de serveis que ofereix la revista en el marc del Complement Directa, un club de descomptes i promocions en iniciatives de l'àmbit cultural i de l'economia social i solidària. L'acord també permetrà que les subscriptores de la Directa que no siguin socies d'Arç accedeixin als serveis de la cooperativa de consum: el cotxe compartit, l'energia renovable, les assegurances ètiques i solidàries o la botiga virtual.

Aliar-se amb una de les publicacions alternatives de referència a casa nostra és un nou pas de la cooperativa de consum per seguir construint mercat social.

TEXT EXTRET DE LA SECCIÓ D'ACTUALITAT DE LA WEB D'ARÇ
WWW.ARCCOOP.CAT

PER MÉS INFORMACIÓ ESCRIVIU A
COMPLEMENTDIRECTA@SETMANARIDIRECTA.INFO

. PUNTS DE VENDA

BARCELONA, GRÀCIA: Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Papereria Cercles · Bailen 201 | Estanc · Roselló amb Castillejos | Quiosc República Argentina · República Argentina 233. **EXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **GUINARDÓ:** Llibreria Rocaguinarda · Xiprer 13. **SANT ANDREU:** Bar La Lira · Coroleu, 15 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Ateneu Llibertari del Palomar · Coroleu, 82. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274. **CIUTAT VELLA:** Taller de Músics · Requesens, 3-5 | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquin Costa, 34 | Logofobia · UB Raval, dimarts de 10h a 18h | Quiosc Colom · Rambles | Etnomusic · Bonsuccés 6 | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Tèteria Malea · Riego, 16 | Quiosc Can Mantega · Joan Güell amb Can Mantega | Quiosc Cotxeres · Sants, 79 | Quiosc Francisco · Vilardell | Coops7 · Premià, 15 | Koiton club · Rossend Arús, 9. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGÀ:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **CALDES DE MONTBUI:** Quiosc del Caprabo · Av. Pi i Margall, 183 | Papereria Can Rosell · Av. Josep Fontcuberta, 118. **CARDEU:** Quiosc del Centre · Ctra. de Canoves, 4. **CORNELLÀ DE LLOBREGAT:** CGT Cornellà · Ctra. d'Espugues, 46. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | Quiosc · Plaça Catalunya | Logofobia · UdG, dijous de 10h a 18h. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc · Plaça del Repartidor. **IGUALADA:** Llibreria Cal Rabell · Santa Caterina, 17 | Llibreria Llegim · Ptg. Capità Galí, 4. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | Espai Funàtic · Pi i Margall, 26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9. **MOLINS DE REI:** Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45. **PALMA DE MALLORCA:** Llibreria Mallorca · Església de Santa Eulàlia 11. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Llibreria Drac · Ferran Puig 38. **RIPOLL:** Gràfic Paper · Progrés 27. | Gràfic Paper · Mossen Cinto Verdaguier, 14. **RIPOLLET:** El Local · Monturiol, 32. **SABADELL:** Can Capablanca · Comte Jofre 30. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramateix · Montserrat 3. | La Krida · Sicília, 97. | Llibreria Distriuinyes · Sant Ramon, 22. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Bar Sense Noms · Plaça de les Preses, 3 | Papereria Oxford · Ronda Sant Ramon, 113. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Ateneu Santfeliuenc · Vidal i Ribas, 23 | Tèteria India · Jacint Verdaguier, 9. **SANT JOAN DESPI:** Kiosk Dot · Pg. Canal s/n amb Av. Barcelona. | La Kreperia · Galfàcia, 8. **SANT PERE DE RIBES:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SITGES:** Quiosc Can Jorner · Major, 8. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TARREGA:** Llibreria Bufavents · Major, 23 | Fem Cadena · Av. Barcelona, 81. **TERRASSA:** Terrassa Respon · Societat, 6 | Llibreria Synusia (Ateneu Candela) · Sant Gaietà, 73. **VALENCIA:** Cafè Tendur · Històriadora Silvia Romeu, 16 | Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petrillo, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

Butlleta de subscripció

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

Nom..... Cognoms..... Edat.....

Adreça.....

Població..... Codi Postal.....

Correu electrònic..... Telèfon.....

Quota: Ordinària 75 euros | Semestral 40 euros | Solidària 150 euros | Altres _____ euros

Forma de pagament: Domiciliació (escriu a sota el número de compte corrent) / Ingrés

*Amb la subscripció rebré cada setmana la publicació durant un any

Si No Vull rebre informació de qüestions relacionades amb la Directa

Com has conegut la Directa?

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a emmagatzemar-les en cas de balneari

roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

GRAN BRETANYA · MILERS DE PERSONES ES MANIFESTEN A LONDRES I EXIGEIXEN LA FI DE L'AUSTERITAT

Les britàniques criden a la vaga general

Enric Rodrigo
Londres

L'actual coalició de govern entre conservadors i liberaldemòcrates a la Gran Bretanya està duent a terme una política de retallades sense precedents a la història britànica. Les retallades en els serveis públics, fins i tot el tancament de serveis com biblioteques o parcs de bombers, han afectat especialment les zones més desfavorides i els sectors més febles de la població. Sense anar més lluny, el govern ha canviat les condicions per rebre les ajudes socials per incapacitat laboral. En conseqüència, moltes treballadores amb baixes de llarga durada han perdut les ajudes d'un dia per l'altre i s'han vist forçades a reincorporar-se al mercat laboral. La campanya *Disabled People Against Cuts* declara que moltes treballadores reincorporades al treball han sofert recaigudes greus en les seves malalties, d'altres han caigut en fortes depressions, més d'un miler de treballadores han mort i s'han produït nombrosos casos de suïcidi.

ENRIC RODRIGO

La manifestació contra l'austeritat va aplegar fins a 200.000 persones al cor de Londres el 20 d'octubre

L'última vaga general a la Gran Bretanya va ser convocada el 1926 i les vagues al sector privat no són pas habituals

Les retallades arriben mentre grans multinacionals com Starbucks fa tres anys que no paguen impostos a la Gran Bretanya i altres empreses com eBay o IKEA estan sota sospita. El frau fiscal calculat és de 120.000 milions de lliures l'any.

Actualment, la taxa d'atur supera el 8%, amb 2,6 milions de persones desocupades. Una xifra que dobla la taxa habitual de desocupació. A més, hi ha prop de vuit milions de treballadores amb jornades inferiors a les 25 hores setmanals, un milió de les quals, almenys, declara que voldria treballar més ho-

res, però que els resulta impossible trobar una feina a jornada completa. En un moment en què més d'un milió de joves menors de 24 anys està a l'atur, les taxes per matricular-se a un curs universitari s'han triplicat. S'obren tres nous menjadors i bancs d'aliments cada setmana. Cada mes, arriben 10.000 sol·licituds noves d'ajudes pel lloguer d'habitatges, una xifra que s'ha disparat un 86% durant els darrers tres anys.

Més enllà de les retallades, la coalició també està duent a terme un procés de privatització del servei públic de salut NHS. La *joia britànica*, protagonista d'una part de la cerimònia inaugural dels jocs olímpics de Londres, ha venut els seus serveis al comptat de Surrey a la companyia Virgin Group per 500 milions de lliures.

Cap a la vaga general?

Moltes activistes asseguren que caldrà una vaga general per tren-

car amb l'austeritat imposada. Aquest va ser el missatge llançat per desenes de sindicalistes a la manifestació del 20 d'octubre. Durant la manifestació, convocada per la federació sindical TUC, es declarava "l'austeritat ha fallat" i cal construir "un futur que funcioni".

Fins a 200.000 treballadores van recórrer el centre de la capital britànica amb tota mena de pancartes contra les retallades. Altres pancartes, molt nombroses, anaven dirigides a les cúpules sindicals i exigien la convocatòria d'una vaga general. Aquesta responsabilitat recauria en la federació sindical TUC, que agrupa fins a 58 sindicats i té forts vincles històrics amb el Partit Laborista. Tant és així que, per sorpresa de moltes, el líder laborista de l'oposició, Ed Miliband, va pronunciar unes paraules al final de la manifestació. Miliband va declarar que "hi hagués qui hi hagués al capdavant del govern, en aquests moments, hauria

de fer retallades". Tot i els matisos per distanciar-se de l'actual coalició de govern, Miliband va ser broncat sonorament per les manifestants.

El govern està duent a terme una política de retallades sense precedents a la història britànica

Per contra, les intervencions de líders sindicals com Mark Serwotka (del sindicat de treballadores públiques PCS), Len McCluskey (del sindicat industrial Unite) o Bob Crown (del sindicat de treballadores de transports RMT) van rebutjar les retallades, van fer al·lusió a la necessitat de convocar una vaga general i van ser aplaudits àmpliament per l'audiència.

L'últim congrés anual del TUC, celebrat el mes de setembre, va aprovar majoritàriament una resolució per "examinar els aspectes pràctics d'una vaga general". És la tercera vegada en més de cent anys d'història que s'aprova una resolució semblant. No obstant això, l'última vaga general a la Gran Bretanya va ser convocada el 1926 i les vagues al sector privat no són pas habituals.

Unison, el sindicat amb més presència dins la federació TUC, prepara mobilitzacions pel mes d'abril de 2013, però no es mulla sobre la convocatòria d'una vaga general. La pressió que es pugui exercir des de baix serà fonamental perquè TUC, definitivament, posi la vaga a l'agenda del moviment obrer. Per començar, podria ser que, coincidint amb la vaga general al sud d'Europa del 14 de novembre, es convoqués algun tipus de mobilització a la Gran Bretanya.

, roda el món

PANAMÀ · EL GOVERN DE MARTINELLI DEROGA LA LLEI 72 DESPRÉS DEU DIES DE DISTURBIS I UN BALANÇ DE SIS MORTS

Les panamenyes aconseguen aturar la privatització de la zona franca de Colón

Francesc Richart
Mèxic DF (Mèxic)

Ar en els temps que corren, el president panameny Ricardo Martinelli va anunciar, el 27 d'octubre, a través del seu compte de Twitter, que la venda de terrenys de la zona lliure de Colón prevista no s'efectuaria tal com recollia la recent Llei 72. Martinelli ha reculat -aparentment- després de deu dies d'enfrontaments molt durs entre la població de Colón i la policia militaritzada, que han deixat desenes de persones ferides i han causat sis morts per trets de bala, entre elles, la d'un menor de no anys.

Lesclat social que ha sacsejat el país ha estat batejat com 'l'octubre roig' panameny

La zona lliure de Colón (ZLC) és la segona zona franca més gran del món -després de la de Hong Kong- i reuneix prop de 2.000 empreses i més de 30.000 treballadores. Són anomenades àrees lliures perquè són zones on no es paguen impostos i el terreny és propietat de l'Estat. Precisament, Martinelli pretenia que els panamenys que lloguen espais per emmagatzemar i vendre mercaderies des de 1948 a la zona lliure els venguessin a un grup d'inversors privats. Davant la mesura, el Front Ampli de Colón, conformat per sindicats, organitzacions socials i el gremi de comerciants, va convocar diverses jornades de protesta, que van provocar que la soli-

ALEJANDRO BOLIVAR

El Front Ampli de Colón ha protagonitzat diverses jornades de protesta contra la venda de terres de la zona lliure de Colón

daritat s'estengués per tot el país i una convocatòria de vaga general de 48 hores.

La importància de Colón, situada a 80 quilòmetres de la capital i a les portes del gran Canal, en l'economia panamenya és cabdal. Es calcula que el moviment comercial que genera aquesta província és de prop 16 mil milions de dòlars l'any. Una xifra molt significativa tenint en compte que el PIB del país el 2011 va ser de 23 mil milions.

Martinelli va cometre una sèrie de despropòsits que van conduir a aquest esclat social, que ha estat batejat com "l'octubre roig" panameny per moltes periodistes locals. Primer, va aprovar la Llei 72 al Congrés sense establir un diàleg previ amb els sindicats, comerciants i treballadores de la zona lliure. I va posar més llenya al foc quan, la set-

mana passada, en plenes protestes, el president va marxar de gira asiàtica i va desencadenar un incident diplomàtic amb la Xina, principal socia comercial del país, en posicionar-se a favor de Japó en la seva disputa territorial amb la Xina per les illes Diaoyu. Davant la pressió del carrer i el terrabastall internacional, l'executiu va cedir i va anunciar la derogació de la llei esmentada.

Sang per or

Durant tota la legislatura, Martinelli i els seus socis de Coalició Democràtica han tensat la corda en cadascun dels conflictes comunitaris i sindicals que han engegat, com en el cas miner amb el poble Ngäbe Buglé. Durant els darrers anys, aquesta ètnia -que, a més, conforma la mà d'obra agrícola i bananera del país- ha estat lluitant contra la

reforma del Codi Miner, que suposaria l'obertura de l'exploració de mines d'or a les seves terres per part d'empreses coreanes i canadenques.

Els jaciments que es troben dins els límits del territori Ngäbe Buglé són considerats els jaciments d'or més importants del continent. Aquest és un dels casos de resistència indígena més antics i emblemàtics d'Amèrica, ja que, des de l'any 1503 amb la revolta del cacic Quibían contra els espanyols, aquest poble ha hagut de patir la intrusió i la invasió de capital estranger a la seva comunitat.

També contra els sindicats

Tot i així, segons explica el sociòleg i professor de la Universitat de Panamà Olmedo Beluche, la cara més fosca d'aquest govern es va veure

l'any 2010. En aquella ocasió, el govern volia aprovar un conjunt de mesures conegudes com la *Ley Chori-zo*, que, entre altres mesures, incloïa retallar drets laborals, modificar la legislació per desenvolupar projectes sense estudis d'impacte ambiental i permetre que policies acusats de violar drets humans continuessin al seu lloc de treball.

Aquelles protestes van desencadenar la vaga general més important que havia viscut Panamà durant l'última dècada i van deixar un saldo de més de deu persones mortes. El cos encarregat de reprimir les protestes, llavors i ara, és el Senafrent, un cos policial militaritzat, entrenat i finançat pel govern dels Estats Units en el marc de l'estratègia americana de combat contra el narcotràfic.

La zona lliure de Colón és la segona zona franca més gran del món

Normalitat a la ZLC

Tot i que sembla que la quotidianitat mercantil es restableix a Colón, després d'aquests dies de bales, gasos lacrimògens i perdigons, aquesta lluita representa la punta de l'iceberg d'un conflicte social que s'estén per tot el país, entre la riquesa d'una casta comercial que ha començat a veure acomplert el seu somni des de la reversió del Canal de Panamà l'any 2000 i la massa popular pobra que viu més enllà dels luxosos edificis de la *Bahía* de la capital.

El somni panameny, com diu Beluche, cada dia és més injust, i-nequitatiu i antidemocràtic.

GALÍCIA · LA PLATAFORMA NUNCA MÁIS RECLAMA QUE LA SOCIETAT ES TORNI A MOBILITZAR PER EVITAR IMPUNITATS

El judici del 'Prestige' arriba deu anys després i sense responsabilitats polítiques

PONTEVEDRAVIVA.COM

Manifestació de Nunca Más a les portes dels jutjats durant la primera vista oral del judici

L'enfonsament va provocar una marea negra que va afectar la pràctica totalitat de les rieres gallegues

Xavi Miquel
Vigo

El petrolier *Prestige*, carregat amb més de 77.000 tones de fuel, va patir una explosió en un dels tancs el 13 de novembre de 2002. Així va començar un períple que va acabar amb la catàstrofe ecològica més gran de la història recent de Galícia. Aleshores, els principals responsables polítics del moment, Manuel Fraga, José María Aznar o Mariano Rajoy, van intentar infravalorar els fets amb declaracions i decisions tècniques que van empitjorar la situació i van desencadenar una marea negra que va afectar la pràctica totalitat de les rieres gallegues.

Deu anys després, ha començat el judici per derivar les responsabilitats. De moment, només s'han presentat tres acusats (un darrer va fugir): el capità grec del vaixell, Apostolos Mangouras; el cap de màquines, Nikolaos Argyropoulos, i l'exdirector general de la Marina Mercant, José Luís López Sors. Es preveu que el judici, un entramat d'acusacions, responsabilitats i declaracions, duri set mesos. S'hi han

personat 2.128 persones, 50 advocades, 28 procuradores, 133 testimonis i 98 pèrits. De totes maneres, diverses entitats ja han denunciat que el judici no asseurà al banc dels acusats les veritables responsables polítiques i tècniques de la catàstrofe. Segons la plataforma Nunca Más, personada com a acusació particular i que s'ha tornat a mobilitzar recentment, "molts dels culpables de la terrible gestió de la catàstrofe actualment ocupen càrrecs més elevats que fa deu anys". La plataforma també exigeix que hi hagi "responsabilitats penals per actuacions negligents o irresponsables". Després de la primera vista oral, el judici es reprendrà el 13 de novembre.

És possible un nou 'Prestige'?

Després de deu anys i dels errors comesos per totes les autoritats en l'enfonsament del petrolier, la pregunta que es fan les gallegues és si les mesures de seguretat i de precaució han millorat durant aquesta dècada. La plataforma Nunca Más ha elaborat un estudi per certificar en quina situació es troben les de-

mandes que va expressar la societat després de la catàstrofe. Entre les qüestions que encara no s'han resolt, hi ha les competències de salvament marítim, que continuen estant en mans del govern espanyol, amb una clara discriminació de la costa gallega. A més, la costa gallega continua sent "l'autopista de la mort", per on passen 42.000 mer-

No hi ha constància d'on han anat a parar les més de 90.000 tones de residus derivades de l'enfonsament

cants anuals, 13.000 dels quals transporten mercaderies perilloses i deixen petites taques contaminants, que no es denuncien. També s'ha de tenir en compte que s'han privatitzat els equips de salvament i les radiocomunicacions i que s'han eliminat els simulacres

davant una possible nova catàstrofe i l'estació de ràdio costera de la Corunya, imprescindible per agilitzar les alarmes en cas d'un nou accident. Finalment, el drama del *Prestige* no s'ha solucionat del tot ja que el vaixell continua enfonsat a 4.000 metres de profunditat i, segons el darrer informe de l'empresa Repsol -que és qui es va encarregar de recollir el fuel en benefici propi-, encara hi ha 1.100 tones de petroli dins el vaixell i, a més, no hi ha constància d'on han anat a parar les més de 90.000 tones de residus derivades de l'enfonsament. Davant de tot això, Nunca Más reclama que la societat es torni a mobilitzar durant el judici per evitar impunitats i que s'adoptin les mesures necessàries perquè no es pugui tornar a produir una altra marea negra.

Deu anys després, què ha quedat?

El desastre del *Prestige* va generar una mobilització ciutadana gallega sense precedents. Les manifestacions multitudinàries, el rebuig davant les visites de càrrecs polítics a les zones afectades o la denúncia

constant de les confraries de pescadors de la manca de mitjans van ser habituals i es van traduir en la derrota del PP de Fraga el 2005. Cal recordar, també, la marea blanca o els milers de voluntàries que van venir d'arreu per ajudar a recollir el fuel que arribava a la costa, una mobilització amb pocs precedents en la història espanyola.

En l'àmbit sanitari, un estudi recent fet amb 7.500 persones i publicat a la revista del Col·legi Americà de Físics ha demostrat que l'accident va produir un increment en la taxa del dany genètic a les cèl·lules sanguínies, irritació de les mucoses, danys a l'aparell respiratori, efectes neuronals i un augment del risc de càncer entre el veïnat de les regions més afectades. Pel que fa al marisc, un dels sectors econòmics més importants de Galícia, encara es ressent de la catàstrofe. Els bancs de Finisterra i del Pindo encara no s'han recuperat de la marea negra i el sector en general ha experimentat una davallada en la recollida, encara que no queda clar si és a causa del petroli o dels cicles productius de les espècies.

I5A
Fira Mediterrània de Manresa

Factoria d'Arrel
Factoria de Raíz / Roots Factory
www.firamediterrania.cat

Del 8 al 11 de novembre de 2012

Noa & Solis String Quartet // Kroke
// Niño Josele & Cobia Sant Jordi
Ciutat de Barcelona // Andrés Marín
// Brams & Banda de l'Escola Municipal de Música de Berga // Lenacay // Esne Beltza + Chabola Vip

, expressions

expressions@setmanaridirecta.info

Sàtira versus sistema a la Mostra Teatre Barcelona

El Teatre del Raval acull la dissetena edició del certamen fins al 27 de novembre

Una defensa a ultrança dels espectacles de creació pròpia. Disset companyies, de vuitanta, han superat aquest i d'altres esculls i han estat seleccionades per la Mostra Teatre Barcelona, que es farà al Teatre del Raval fins al 27 de novembre.

Estel Barbé
expressions@setmanaridirecta.info

L'acostament de la col·lectivitat al teatre, la promoció d'espectacles de petit format i el suport a la creació jove i inèdita són els punts de partida que van conduir l'associació cultural

Artípolis i la Coordinadora de Sales Alternatives de Barcelona a començar a organitzar, el 1996, la Mostra Teatre Barcelona. Disset edicions després, aquests lemes continuen encapçalant un petit festival que -tot i que amb un punt comercial i institucional- és l'aparador ideal per gaudir de la nova creació de

qualitat del petit format d'algunes de les companyies alternatives de la ciutat. El context social actual, segurament, ha propiciat que moltes de les propostes presentades i seleccionades incloguin crítiques i sàtires vinculades al sistema econòmic i polític. A continuació, desglosem quatre d'aquests muntatges.

17ª Mostra Teatre Barcelona

Fins al 27 de novembre
Teatre del Raval. Barcelona
Sant Antoni Abat, 12.

MÉS INFO:
www.teatredelraval.com/
mostra-teatre-barcelona

L'ànima de la diva convertida en porca

Clara del Ruste, coautora del monòleg, també encarna el personatge de l'ànima d'una diva del *bel canto* que s'adona que l'han situada a la sala de les ànimes que mai no s'han reencarnat, aquelles ànimes ignorants que no tenen, en cap cas, la seva experiència. Durant aquest procés, s'erigirà com a mestra de cerimònies, convençuda que la seva ànima serà projectada cap a una vida millor. Quan criden el seu número, el 13, les seves esperances s'esmicolen en sentir una única paraula: porca. Un muntatge amb una part musical essencial, a la qual dona vida la compositora i pianista Clara Peya, que tot just acaba de treure el seu segon disc, *Declaracions*.

TÍTOL: 'Porcanonata' COMPANYIA: Gtem

Jimmy Matarrates i la gola del poder

La companyia Món Animal interpreta aquest text teatral de l'autor mallorquí Joan Guasp i Vidal, una crítica despietada al món de la política oficial sota la premissa *el poder absolut corromp absolutament*. *L'honorable Matarrates*, dirigida per Míriam Puntí, narra la història de Jimmy Matarrates, que, quatre anys després de deixar la presidència, torna a guanyar les eleccions per un sol vot. Un triomf que li proporcionarà luxes i opulències de tot tipus -a ell i al seu entorn- i la capacitat absoluta per perforar, destrossar, conspirar i manipular. Un festí de corrupció que acabarà amb la pròpia desgràcia i, en definitiva, amb la de tots plegats i amb un apunt final de la companyia, que anuncia que qualsevol semblança amb la realitat representada en aquesta obra queda curta.

TÍTOL: 'L'honorable Matarrates'
COMPANIA: Món Animal

Quan tot és devorat

Aquest sainet contemporani en clau grotesca és l'adaptació que fa el Grup de Teatre Lacetània de l'obra emblemàtica del teatre argentí escrita per Roberto Cossa l'any 1977. Humor negre, sarcasme i teatre de l'absurd per descriure la història d'una iaia de més de cent anys que devora tot allò que té al davant. Un caòtic precipici que porta a la destrucció de tota una família, argentina i universal. Un símil del *corralito* que creix, es reproduceix i, malauradament, ens consumeix. L'adaptació de Lacetània Teatre combina el to còmic amb una tonalitat més crua i grotesca que se centra en la lluita per la supervivència dels personatges de la família i com l'encaren: des de la prostíció a l'individualisme exacerbada. I sempre, la Nonna que ho va devorant tot.

TÍTOL: 'La Nonna' COMPANYIA: Lacetània Teatre

La bogeria del patrimoni

En un context de salvatgia neoliberal atroc, tres vagabunds divaguen, aliens a la tempesta financera, al voltant dels grans imperis econòmics. El que no saben és que, en un lapse de temps breu, es convertiran en les persones amb el patrimoni més desproporcionat del sistema. La sobreesaturació d'abundància no és gratuïta i causa estralls que fan moure els personatges cap a la bogeria, mentre una corrua de zeros s'acumula lliurement, sense pietat. Un text d'Albert Pijuan que la companyia Tacto Teatro, nascuda a Xile i instal·lada a Barcelona des de 2006, posa a l'escenari en forma de comèdia musical i de teatre de l'absurd.

TÍTOL: 'Granja de pingüins' COMPANYIA: Tacto Teatro

DVD

Fantasies de la fi del món

‘Juan de los Muertos’ i ‘Stake Land’ tracten de plagues apocalíptiques en forma de zombis i vampirs. Ambdues incorporen comentaris sociopolítics en els seus plantejaments.

Ignasi Franch
expressions@setmanaridirecta.info

Als anys 80, la pel·lícula d'animació *Vampiros en La Habana* va mostrar les possibilitats de criticar el capitalisme a través del cinema de gènere i des de Cuba. Quasi trenta anys després, l'apocalipsi quotidiana de *Juan de los Muertos* mostra un esperit diferent, marcat per una vocació postmoderna que dificulta extreure'n una intencionalitat política clara.

Aquesta coproducció hispanocubana és una comèdia de terror i acció, plena de personatges pintorescos i esquitxada d'escenes paròdiques, que fa un ús abundant d'un humor sexualitzat per acabar d'evidenciar el seu tarannà popular. El realitzador

Fotograma de 'Juan de los muertos', una pel·lícula del realitzador Alejandro Brugués

A diferència de 'Juan de los Muertos', la pel·lícula 'Stake Land' no relata la catàstrofe, sinó les seves conseqüències

Alejandro Brugués atorga el protagonisme a un grup de brivalls que, després de viure l'esclat d'una plaga de morts vivents a l'Havana, hi veuen una oportunitat de negoci: oferir-se com a liquidadors a domicili. La sàtira de l'economia de subsistència cubana és sagnant i sembla projectar

una crítica en clau interna que també ridiculitza els tòpics de l'oficialisme (els zombis són qualificats, una vegada i una altra, de dissidents). Però, més que una obra contrarevolucionària, *Juan de los Muertos* sembla un entreteniment que colpeja en totes les direccions. Les autoritats no surten ben parades de les seves anàlisis deficientes per respondre al desastre amb iniciatives contraproduents (com una manifestació que acaba en zombificació massiva). Però el pacient zero de la infecció és un pres de Guantánamo, element que podria suggerir una crítica de la influència americana a l'illa. I també es fa humor provocador sobre l'emigració en embarcacions casolanes.

Dotada d'un bon acabat formal i d'uns efectes especials força

correctes, *Juan de los Muertos* potser s'esgota abans d'hora a causa d'un guió insuficientment treballat. La seva indefinició genèrica i política, però, pot acabar veient-se com quelcom positiu, ja que ofereix una experiència de tons diversos i allunyada de sectarismes. Perquè, si bé els seus responsables semblen apuntar a l'immobilisme castrista ("Ets com aquest país: hi passen moltes coses, però mai canvia", diu la filla del protagonista), el desenllaç sacrificial amb què resolen la trama es pot considerar tan absurd com heroic.

Integristes i vampirs

Rehabilitat per a l'explotació comercial a partir de l'èxit de 28 dies després i *Amanecer de los muertos*, el cinema de zombis i

infectats va sortir del gueto de la sèrie B per impactar fortament en el *mainstream* de principis de segle. Això ha facilitat que el subgènere es diversifiqui i que el *gore* irònic convisqui amb altres enfocaments. La inèdita en sales *Stake Land*, ara estrenada al mercat videogràfic, s'alinea en part amb el to melancòlic de la producció independent *Infectados*. El cineasta Jim Mickle hi injecta més acció: ofereix una *road movie* amb tarannà de western retrofuturista, una mena d'*El mensajero del futuro* en clau de sèrie B, però aliena a l'extrema economia narrativa pròpia d'aquesta tradició. Tracta d'un jove i del caçador que l'ha apadrinat; els dos s'enfronten a uns vampirs allunyats del glamur gòtic, més propers a la noció de morts vi-

vents que propaguen una plaga a través de mossegades.

A diferència de *Juan de los Muertos*, *Stake Land* no relata la catàstrofe, sinó les seves conseqüències: trasllada l'audiència a un món medievalitzant, ple de camins solitaris esquitxats per emplaçaments autosuficients que el realitzador esguarda amb simpatia. La desconfiança vers l'individu pròpia de les ficcions postapocalíptiques es matisa amb l'atracció pel retorn a les arrels, a una vida social. Però els protagonistes no sols s'enfronten a enemics sobrenaturals, sinó també a adversaris molt humans, sobre tot a una secta que ha emprès la seva particular guerra santa.

D'aquesta manera, l'obra acaba emparentant-se amb altres fantasies terrorífiques dels Estats Units posteriors als atemptats de l'11-S, com *La niebla*, que adverteixen del control mitjançant la por i de la influència perniciosa de les religiositats extremes. I connecta amb el terror amb comentari polític de George Romero, molt influent des que el seu debut, *La noche de los muertos vivientes*, es va convertir (de manera més o menys autoconscient) en una crítica del racisme social. Això acaba de dotar de profunditat a una cinta suggeridora, que, a més d'entretenguda, esdevé rarament elegíaca.

FILMOGRAFIA

'Juan de los Muertos' d'Alejandro Brugués (Cameo, 2012)
'Stake Land' de Jim Mickle (Versus, 2010)

10 anys
hACE COLOR
POP MUSIC POLY

ZULOAK RIOT PARTY! · FESTA DE LA PEL·LICULA ZULOAK
13 OCTUBRE · MUSIC HALL · BARCELONA

ZULOAK + FORATS ASMATICS

RAMBA CATALUNYA 2-4 · OBERTURA PORTES 20H · CONCERT 20:30H · ANTICIPADA WWW.MUSICHELL.ES 10€ · GUIXETA 12€

expressions

LIBRES

Coopera que és la pera!

Comú Editorial i El Grillo Libertario editen un llibre imprescindible per conèixer el món del cooperativisme i l'economia solidària

TÀNIA MANCHADO

Presentació del llibre 'Fer el salt: cooperativisme i economia solidària' al Casal Popular de Castelló de la Plana

Anna Pujol Reig
expressions@setmanaridirecta.info

Fer el salt: cooperativisme i economia solidària recull les experiències i les orientacions bàsiques que van resultar de les Jornades de Cooperativisme i Economia Solidària que es van fer per primera vegada a Castelló de la Plana durant els mesos de gener, febrer i març d'enguany. També en el marc d'aquestes trobades, es va parlar de diferents projectes, sectors i procedències que compartien un denominador comú, l'autogestió. La trobada va poder reunir persones involucrades en el món del cooperativisme i dels moviments socials de tot el territori.

Passat, present i futur en 112 pàgines

El llibre comença amb una anàlisi històrica d'Anna Peñalver (membre del Casal Popular de Castelló i una de les organitzadores de les jornades), on s'explica l'evolució social i del sistema econòmic. Tot seguit, trobem una introducció clara i concisa a l'economia, escrita per Raül Beltran (també part de l'organització i dinamitzador del col·lectiu Coop57 al País Valencià), que posa sobre la taula els conceptes d'economia social i economia solidària, amb els seus dilemes i contradiccions. Seguidament, trobem tota la informació necessària -tant legal com pràctica- per

poder desenvolupar un projecte cooperatiu, explicada pel docent Iñaki Martín. La darrera reflexió és a càrrec d'Ivan Miró (membre de la cooperativa La Ciutat Invisible i involucrat des de fa temps als moviments socials del barri de Sants, Barcelona), a partir de la xerrada on, sota el nom *El quart impuls*, parlava de la importància que té en el moment actual la vinculació del cooperativisme amb el territori i les seves associacions per arribar a un ideal de cooperació social que ho aglutini tot.

Divuit experiències d'autogestió

Finalment, el darrer capítol inclou les entrevistes que es van fer a divuit projectes que han optat per aquest sistema i que ens aporten les seves experiències amb total franquesa, posant al descobert tant les parts positives com les negatives de l'autogestió. Hi trobem cooperatives amb quasi trenta anys d'història, com Arç; la cooperativa de consumidors i productors Cennuc; Coop 57; Ecoprest; l'Editorial Virus, l'Espai Llibertari Miguel Quintana i el seu projecte d'educació llibertària; Freepress; La Ciutat Invisible; La Nevera, com a espai rural de menjar local i ecològic als Ports i la Vila Morella; la Llibreria Aldarull del barri de Gràcia; La Paca (Acord per la Producció i el Consum Agroecològic); el grup La Veloz, projecte d'ecomissatgeria (entre altres coses); el restaurant

slow food del Pou de Beca; COV El Prat, una cooperativa d'habitatge del Prat; el Projecte A, iniciat fa més de vint anys a la ciutat alemanya de Neustadt, enfocat a la convivència i el treball; Som Energia, i La Vinagreta. En definitiva, una eina fàcil, directa i franca per a iniciades i per a les que comencen a buscar alternatives a la crisi, a l'atur i, sobretot, al sistema capitalista.

Fer el salt:
cooperativisme i economia solidària (Aproximació, orientacions i experiències actuals)

Diversos autors
Comú Editorial i El Grillo Libertario, 2012

FESTIVALS

Pont musical Barcelona-Milà

El festival 'Cose Di Amilcare' pretén connectar idiomes, ambients musicals i cantadores diverses d'ambdós territoris

El grup sicilià Agrigantus protagonitzarà el proper concert del festival el 22 de novembre al Centre Artesà Tradicionàrius de la vila de Gràcia

A. P. R.
expressions@setmanaridirecta.info

Només les passions que sentim cap a allò que vivim amb força i intensitat són capaces de fer i crear esdeveniments i actes sense cap finançament però amb molta ànima. Aquesta és la premissa que segueixen al peu de la lletra els creadors del festival *Cose Di Amilcare*, que ret homenatge a l'italià Amilcare Rambaldi i que portarà cantadores i artistes italianes, catalanes i d'altres territoris a diferents escenaris de Barcelona. El cicle va començar el 18 d'octubre amb l'actuació del cantautor txec Jaromir Nohavica (veure DIRECTA 291) i continuarà fins a finals d'any amb Agrigantus, Mariona Sagarra, Peppe Voltarelli i Dente. Al llarg de 2013, en el marc del festival Barna-Sants, trobem les actuacions del militant anarquista Alessio Lega, Toni Bruna, Feliu Ventura, Joan Isaac, Sérgio Godinho, Marina Rossell, Mauro Pagani, Badara Seck, Amancio Prada, Maria del Mar Bonet, Alberto Patrucco o Daniele Caldarini, entre altres.

Tot plegat es forma al voltant de la figura d'Amilcare Rambaldi (1911-1995), un italià apassionat de la música que va crear -comprometent-s'hi durant vint anys emocionalment i econòmicament en primera persona- l'organització cultural i musical del Club Tenco, de la qual naixerà, el 1974, la Rassegna della Canzone d'Autore. En aquest festival dedicat a la cançó d'auto-

ria compromesa i, alhora, a les ètnies minoritàries, les artistes inconformistes i els repertoris únics, la cançó catalana hi va arribar l'any 1978, quan el mateix Rambaldi va convidar Quico Pi de la Serra a la trobada. Més tard, va ser el torn de Lluís Llach, Marina Rossell, Joan Manuel Serrat, Pere Tàpies i d'altres, fins arribar a l'actualitat, amb la figura de Roger Mas. Mai abans una minoria lingüística havia trobat tanta hospitalitat en territori italià. Per aquest motiu, *Cosi Di Amilcare* -d'acord amb aquesta idea de germanor i de pont- s'ha constituït com a associació i ha creat aquest cicle per apropar ambdues comunitats no només musicalment, sinó també mitjançant exposicions, presentacions de llibres i projeccions de films a la llibreria italiana Le Nuvole. També fan una transmissió radiofònica setmanal de dues hores a Ràdio Contrabanda durant tot el festival. A partir del febrer de 2013, s'organitzarà una programació amb el mateix nom i anàloga al teatre Spazio 89 de Milà, per crear un altre punt d'unió entre dues ciutats i dos territoris que ja tenen moltes coses en comú.

Cosi Di Amilcare

Al llarg de 2012 i 2013
Diferents sales de Barcelona
Programació i espais:
www.cosediamicare.eu

LIBRES

Versos per a una generació òrfena de context

NÚRIA IRTARTE

Raül Najas escriu perquè creu en la poesia com a arma i com a ulleres per mirar -i canviar- esta realitat

Oriol Fuster i Cabrera
expressions@setmanaridirecta.info

Whisky, marihuana, semen; poesia i música. La de Raül Najas (Ulldecona, 1990) és una poesia visceral, que surt de dins sense filtrar ni voluntat de fer-ho. Per a bé i per a mal.

Poesia, també, que testimonia moltes coses. Una generació, la dels anys 90, que ha crescut entre Son Goku, La Gossa Sorda i Extremoduro, entre el No al transvasament i el No a la guerra. Una generació que ha crescut escoltant la cantarella del *No sé per què et queixes si ho tens tot* mentre intuïa, més de cor que de cap, que no era això, companys. Una generació que, als estius, ha treballat a l'obra durant els anys daurats del totxo; que s'ha quedat al carrer amb el *crack* immobiliari; que estudia com pot i sense beques i que, si acaba d'estudiar i -amb sort- troba faena, encara alimenta aquell pervers lloc comú de *Tal com estan les coses, no et pots queixar*; que ha viscut el descrèdit de la política oficial i s'ha il·lusinat amb les lliures contra Bolonya, el 15-M i l'11-S; que ha descobert que no és el sud de Catalunya, sinó el centre del país; que barrina com sobreviure en un territori, les

Terres de l'Ebre, hipotecat a base de caciquisme i especulació, de *guiris* i polítiques de terra cremada; que deriva entre potencial i limitacions, entre orgull i autoodi; entre temor, missa, CiU i bous i ganes de trinxar-ho, de canviar-ho i de voler-ho tot.

La de Raül, així, és la jove poètica d'este espai i este moment concret. Però també és una poesia autoreferencial i autodescriptiva, que servix -valgue la redundància- d'autoconeixement terapèutic a un jove adepte a bastants més *ismes* dels recomanables. Ho mostren molts dels textos del seu primer poemari, *Orfe de context*, on comença definint-se: "Sóc el fill de puta de mare monògama / que banya els llibres per acabar-los d'entendre". Altres poemes com "Estic assegut en una taula del bar" o "Andy Warhol en bicicleta" són en la mateixa línia i molt més definidors. Hi ha textos molt millorables, però també explosions que apunten maneres, com "Mare", "Vull" o "Hi ha una història". Les influències són clares: els textos supuren Ovidi Montllor, Charles Bukowski, Vicent Andrés Estellés o Henry Miller. En alguns casos, com "Retrat familiar", massa.

Atrapat encara en aquell llimb entre reproduir referents i trobar

Orfe de context

Raül Najas
Autoedició, 2011. 67 pàgines
raulnajas.blogspot.com

l'estil propi, el faldut no es desanima i continua picant pedra. Acompanya grups hardcore com Purkinje i recitals amb violí o guitarra. Col·labora amb el cantautor valencià Lluís Vicent. I es llança a rodar carretera i manta amb l'espectacle *Poèticament incorrecte*.

Fins ara, hem citat molts elements que corren per la poètica de Raül Najas, però encara no les més significatives: la necessitat i el romanticisme. Raül, ho confessa, escriu per sobreviure. Per fugir d'una realitat on el 20% de la ciutadania de Catalunya voreja la pobresa hi ha qui gira el cap, hi ha qui s'aboca a la política i hi ha qui ho fa a la literatura. Però també ho fa perquè creu en la poesia com a arma i com a ulleres per mirar -i canviar- esta realitat. Dos apostes innocents, si es vol, però també lloables en els temps que corren. Tant de bo el de Raül fos el cavall guanyador.

ZONA LLIURE

COSSOS I SEXUALITATS

Orwell i els cossos mutilats de les nenes

Anna Salvia
(Col·lectiu Nahia)

Hi ha òrgans del cos de la dona que, en la nostra societat, no existeixen durant la infància. Des que naixem, els nostres pares i mares anomenen el nostre nas, cor, braços, estómac, melic, cul i, amb menys freqüència, també la nostra vulva, però en poques famílies s'ha fet el mateix amb el clítoris, els llavis, la uretra, la vagina, l'úter o els ovaris. Les dones properes tampoc no ens han mostrat aquestes parts del cos ni ens han animat a conèixer-les ni a valorar-les. Durant la infància, són òrgans que simplement no existeixen.

Tot plegat resulta força estrany perquè les nenes petites senten plenament aquests òrgans, ja que, quan neixen, no hi ha cap barrera cultural que obstrueixi la seva comunicació amb totes les parts del seu cos. Senten el pessigolleig que es desperta en els seus clítoris, llavis i entrada de la vagina quan es netegen de la vulva a la dutxa, quan puguen a una bici, quan es freguen amb el coixí o quan s'acaricien aquesta zona. Senten com l'úter els palpita plament quan trepen per cordes, arbres i porteries, quan fan abdominals a la classe d'educació física, quan ballen o balancegen la pelvis.

Però aquesta connexió es va taponant amb les mirades de desaprovació de les persones adultes i amb models materns que obvien aquestes parts del cos i les sensacions que n'emaneixen. I els òrgans

sexuals van desapareixent en el silenci fins que es dilueixen en paraules generals com vulva (pels òrgans sexuals externs) o panxa (pels òrgans sexuals interns), al millor estil de la *neollengua* d'Orwell: allò que no forma part de la llengua no pot ser pensat ni sentit, simplement deixa d'existir.

En algun moment de la infància o en plena pubertat, sentirem anomenar-los per primera vegada. Potser ens faran una classe magistral de biologia ben allunyada de la nostra realitat sobre els òrgans que tenen relació amb la reproducció. Potser sentirem algun altre òrgan en boca d'algun company o companya que bromeja amb paraules prohibides sense saber ben bé què volen dir.

I, a partir d'aquesta pobra primera vegada, començarem a refer el mapa del nostre cos, sense poder arribar a recuperrar mai tots aquells anys durant els quals no existien i quedant marcadets per sempre en la relació que mantindrem amb ells. Per això tantes dones modernes i *alliberades* encara no sabem quasi res sobre alguns òrgans sexuals i els seus fluxus bàsics en la sexualitat femenina (com l'úter i la menstruació, el coll de l'úter i el flux vaginal o la glàndula d'Skene i l'ejaculació femenina) i continuem patint un bloqueig amb el nostre potencial intuïtiu de sentir plaer i de volar a d'altres estats de consciència, que ens manté sumides en el desconeixement, la por i l'enúig amb parts essencials de nosaltres mateixes.

agenda directa

ALCOI

Divendres 2 de novembre

Xerrada: 'Aprent del Sud: profunditat dels processos de transformació a l'Amèrica Llatina. Els casos de Bolívia i l'Equador

20h Cals Frares. C. Forn de Vidre 10, Barri del Partidor
A càrrec de Marco Aparicio, doctor en Dret, professor de Dret Constitucional a la Universitat de Girona i membre de l'Observatori per la Autonomia y Derechos de los Pueblos Indígenas en Colòmbia. Els processos de transformació social i cultural engegats en alguns països de l'Amèrica del Sud mostren avenços importants, però també contradiccions molt fortes, especialment pel que fa a les qüestions ambientals. El repte de consolidar el cicle de canvis s'ha abordat des d'un ferm suport al model extractivista i al paradigma del creixement econòmic, fet que ha desencadenat àmplies protestes socials i un debilitament en la construcció del projecte plurinacional. En el marc de les III Jornades sobre Amèrica Llatina. A les 22h, està previst sopar.
Organitza: Biblioteca Social Cals Frares
Més informació:
<http://ibiantifeixista.blogspot.com.es>

Dissabte 3 de novembre

Xerrada 'Conflicto armado y proceso de paz en Colombia'

19h Cals Frares. C. Forn de Vidre, 10 (barri del Partidor)
A càrrec de Juan Manuel Ávila, membre de l'Observatori per la Autonomia y Derechos de los Pueblos Indígenas en Colòmbia. L'agenda de pau del moviment indígena, les accions de desmilitarització i els exercicis d'autonomia territo-

Primeres Jornades Internacionals d'Antropologia del conflicte Urbà

BARCELONA, del 7 al 10 de novembre de 2012

La conflictivitat social és inherent a la societat urbana en general, una constant històrica que converteix les ciutats en epicentres de la revolta i de totes les seves modalitats. Moviments polítics versus moviments socials; pacífics versus violents; organització versus espontaneïtat. Antigues dicotòmies superades per la força del present.

Dimecres 7 de novembre 15h Conferència inaugural coordinada per Manuel Delgado (UB). Presenta Verena Stolcke (Institut Català d'Antropologia) 18h Taula 1: *Espai públic, desercions i urbanitat*. Coordina Claudia Contreras (UB) **Dijous 8** de novembre 10h Conferència d'obertura. Coordina Miquel González Fernández (UB) 11:30h Taula 2: *Barris, conflictivitat i coexistències*. Coordina Dolors García (UB) 16h Taula 3: *Moviments, especulació i urbanisme*. Coordina Antigoni Geronta (UPC) 18h Taula 4: *Resistència social, gentrificació i transformació urbana*. Coordina Marc Dalmau (UB) 19h Conferència de clausura. Coordina Marclo Luca Stanchieri (UB) **Divendres 9** de novembre 9h Conferència d'obertura. Coordina Daniel Malet (UB) 11h Taula 5: *Territori, mobilitat forçada i violència*. Coordina Muna Makhlof (UB) 12:30h Taula 6: *Heterotopies, marginalitat i estigmatització*. Coordina Giuseppe Aricó (UB) 16h Taula 7: *Pràctiques urbanes, 'il·legalismes' i control social*. Coordina Livia Motterle (UB) 18h Conferència de clausura. Coordina Gerard Horta (UB) **Dissabte 10** de novembre 9h Taula 8: *Lluites per la ciutat: el cas de Barcelona*. Coordina Manuel Delgado (UB) 11:30h Ruta temàtica: *Barcelona conflictiva. Barris del Raval, Santa Caterina i Barcelona* 18h Taula 9: *Desobediència civil i canvi social en l'Antropologia Visual*. Coordina Giuseppe Aricó (UB) 21:30h Festa de tancament. Llocs: Facultat de Geografia i Història de la Universitat de Barcelona. Aula Magna, 4t pis, campus Raval, CCCB (carrer Montalegre, 5). La Reina d'Àfrica (carrer Bolívar, 10). Organitzen: Observatori d'Antropologia i conflicte Urbà, GRECS, Dept. Antropologia Cultural, Història d'Amèrica i Àfrica

Tota la informació i inscripcions: www.espaiurba.org

rial. La Guàrdia Indígena com a exemple de resistència pacífica i de construcció de la pau des de baix. A les 22h, hi haurà sopar.

Organitza: Biblioteca Cals Frares
Més info: <http://ibiantifeixista.blogspot.com.es/2012/10/iii-jornades-sobre-america-llatina.htm>

BARCELONA

Dijous 1

Castanyada

20h. CSO La Gordíssima
Pons i Gallarza 10.
Organitza: Revista Barrio

Divendres 2

Taller de dibuix

19h Banc expropiat
Travessera de Gràcia, 181.

Dissabte 3 de novembre

Mercat de segona mà a Ciutat Vella

De 12h a 19h. C. Verge de Barcelona
Organitza: Rastro de la Virgen i Mezcladillo. +INFO: mezcladillo@gmail.com

Xerrada: Com funcionen els bancs i la banca comercial. Creació de Crèdit i de diner. El Banc Central Europeu i la transformació de l'economia europea.

19h Espai Obert. C. Violant d'Hongria, 71.
Amb Jaume Samperiz (AEP ed. Sintra).
En el marc del 110 Aniversari de l'Ateneu Enciclopèdic Popular de Barcelona.
Organitza: Ateneu Enciclopèdic Popular de Barcelona i Espai Obert. Més informació: www.ateneuenciclopedicpopular.org

Taller de música

17-20h Banc expropiat
Travessera de Gràcia, 181.

Diumenge 4 de novembre

Cabaret 'Los Perdentos'

20h La Nave Espacial. C. Àvila, 176.
Més info: www.lamakabra.org

Diumenge 4

Cinefòrum 'La sal de la terra'

20h Banc expropiat
Travessera de Gràcia, 181.

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanaridirecta.info

Es busquen **grups per ocupar bucs d'assaig** a l'Ateneu de Vallcarca de Barcelona. apvallcarca@hotmail.com o bé 93 124 99 33 (preguntar per Jordi)

S'intercanvien **jocs d'aquells que teníem de menudes**: cromos de picar, gomes de saltar, etc. festivaldejocs@gmail.com

Al **Contrainfos** de LaTele.cat, **necessitem alguna persona per fer de community manager**. contrainfos@latele.cat

La **DIRECTA** busca gent que la reparteixi o que vingui a ensobrar els dimecres al matí. A canvi, t'endús la teva gratuïta. Més informació: distribucio@setmanaridirecta.info

S'ofereixen **cursos de Tantra a canvi de cursos d'imatge i multimèdia**: tantra@cursosdetantra.com

S'intercanvien **classes de cant per qualsevol altre bé o servei**: sonia-ratera@gmail.com

> EL TEMPS

DIJOURS 1

Després de la tongada de pluges de dimecres, amb més força a Girona, s'obriran clarianes i dominarà el cel assolellat.

DIVENDRES 2

Vents que giraran a garbí i ponent, amb núvols alts i mitjans a la tarda a les comarques del pla de Lleida i de l'Ebre.

DISSABTE 3

Un front fred amb ventades, ruixats i molts núvols farà que sigui un dia plenament de tardor. Ambient força fresc.

DIUMENGE 4

Es mantindrà el cel ennuvolat i s'escaparà alguna gota a les comarques de Castelló i Tarragona. Poca cosa.

DILLUNS 5

Tornaran a obrir-se clarianes. Temperatures més suaus, amb vents de ponent més secs. No s'esperen massa pluges.

DIMARTS 6

Sant tornemhi. Un nou front s'aproparà per Ponent i s'albiran ruixats i tempestes per dimecres. Tardor en estat pur.

Dilluns 5 de novembre
Taula rodona: Premisses econòmiques o valors ètics?
 19h Llibreria Taifa. C. Verdi, 12.
 Amb Jorge Riechmann (autor d'*Interdependientes y ecodependientes*) i Jordi Pigem (autor d'*Heu dit austeritat?*) i moderació d'Alicia García Ruiz, autora de *Contra la privatització de la universitat* (Ed. Proteus). Organitza: Llibreria Taifa. +INFO: www.taifallibres.com

BESALÚ

Diumenge 4 de novembre
Esmorzar per la independència
 10h Prat de Sant Pere
 Amenitzat amb la música de Pere de Cabres. Organitza: CUP Besalú

DELTEBRE

Dimercres 31 d'octubre
La castanyada, la nostra tradició!
 21h CSA Lo Maset. C. Estació, 45.

GRANOLLERS

Dissabte 3 de novembre
Xerrada i debat: '95è aniversari de la Revolució Russa'
 Amb Bernat Muniesa i Pelai Pagès
 18:30h Anònims. C. Miquel Ricomà, 57.
 Organitza: Anònims, menjars i pensar... i Fundació Andreu Nin

LLEIDA

Dimarts 6 de novembre
Cinefòrum: Novè Cicle de Cinema i Drets Humans
 19h Universitat de Lleida, edifici del Rectorat. Plaça Víctor Siurana (sala de

Dones i Transformació Social. Gènere i desenvolupament al segle XXI

BARCELONA, dimecres 7 de novembre

Jornada IGMAN Acció Solidària 2012. 9:30h Conferència inaugural: *Gènere i desenvolupament al segle XXI*, amb Patricia Gabancho, periodista i escriptora 10:15h *La perspectiva de gènere en els mitjans de comunicació*, amb Laia Altarriba, Rita Marzoa i Elvira Altés (periodistes) 11h Pausa cafè 11:30h *El repte de la feminització de la política*, amb Marta Rovira, Anna Gabriel i Sílvia Requena (advocades) 12:30h *La dona com a motor de desenvolupament en el context global*, amb Gabriela Serra (activista social), Marta Selva (historiadora) i Anna Mercadé (consultora professional) 13:30h Cloenda. Abans de cada taula, la poeta Mireia Calafell i el músic Miguel Marín ens oferiran un tast de poesia i música amb el projecte *textures*, un recital audiovisual (www.artsmoved.cat/textures). Lloc: Palau del Lloctinent, plaça del Rei. Organitza: IGMAN Acció Solidària, ONGC, Fundació Cat Món

Més info: www.igman.cat

junes). La novena edició del Cicle de Cinema i Drets Humans torna a Lleida aquest mes de novembre per oferir-nos reflexions i aprenentatges transformadors a través del cinema. Sis documentals i sis conferències ens ajudaran a entendre les causes de diverses problemàtiques que generen desigualtats i injustícies arreu del món. Algunes de les temàtiques que es tractaran en aquesta edició del cicle són: el conflicte oblidat del Tibet, la crisi global, les mobilitzacions indígenes, les revoltes àrabs o el sistema econòmic capitalista. Tots aquests temes es treballaran a través del cinema i amb xerrades de la mà de persones expertes en la matèria. Fins al 22 de novembre. Organitza: Universitat de Lleida

MOLINS DE REI

Dimecres 31 d'octubre
Castanyada
 A partir de les 21h al local de La Mola C. Raseta 7, nau 3. A partir de les 21h: Sopar de carmanyola. Concurs de Sobretaula: supera proves, endevina preguntes. Cançó Improvisada: Garrotrins i demés. Punsxadiscos. Organitza: Arran Molins, Ateneu Mulei i Casal de Joves La Mola. Més informació: www.mulei.cat

MONTCADA DE L'HORTA

Jornades 'Cooperativisme, col·lectivisme i lluita de classes'
 La Plataforma d'Aturats de Montcada presenta les jornades. Totes les activitats es faran al local de la Plataforma d'Atu-

rats (antic Mercat Municipal, carrer Ferran el Catòlic, 6).
 Divendres 2 de novembre 19h Projectió del documental *Marinaleda, el sueño de la tierra*. Xerrada a càrrec d'un militant del comitè de l'Horta Nord d'Endavant-OSAN. Dissabte 3 de novembre 12h Projectió del documental *Vivir la utopia*. Debat: *Experiències col·lectivistes*, amb representants de Ca Revolta, Parc Alcosa i Plataforma d'Aturats de Montcada i Paterna. 15h Paella popular. 17h Projectió de la pel·lícula *Tierra y libertad*. Més info: www.endavant.org

SANT CUGAT

Divendres 2 de novembre
Correlleua a Sant Cugat
 19h Xerrada: *Estat sociolingüístic del català*, a càrrec de Pere Comellas (filòleg i escriptor). Casal Popular La Guitzua
 Dissabte 3 de novembre. 14h Botifarrada popular. 15:30h Glosa, a càrrec de Cor de Carxofa. 17h Activitats infantils. 18:30h Actuacions de cultura popular i tradicional: Andança de l'Esbart i Bastoners de Sant Cugat. 20h Correbars. 22:30h Concerts: Assaltadors de Tàlems i Les Absents. Als Jardins del monestir
 Organitza: Casal Popular la Guitzua

SANT ESTEVE DE PALAUTORDERA

Dissabte 3 de novembre
Mercat d'intercanvi a Sant Esteve
 10h Plaça Major. En el marc de la Festa de Tardor de Sant Esteve. Hi haurà parades amb informació i canvi de moneda social. Organitza: EcoXarxa
 Més informació: http://santestevedepalautordera.cat

Videofòrum

LA BISBAL D'EMPORDÀ

PROGRAMA:

Diumenge 4 d'octubre *De toda la vida* (Lisa Berger y Carol Mazer, 1986)

Diumenge 11 d'octubre *Ferrer i Guàrdia, una vida per la llibertat* (Agustí Corominas i Casals, 2003)

Diumenge 18 d'octubre *Les caixes d'Amsterdam* (Felip Solé, 2010)

Diumenge 25 d'octubre *Panteras Negras, todo el poder para el pueblo* (Lee Lew Lee, 1996)

Lloc: Ateneu Llibertari Paquita. Passeig Marimón Asprer, 16.
 Organitza: Ateneu Llibertari Paquita i CNT

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

Contra la dictadura dels mercats

31 d'octubre

18h Arc del Triomf
 Convoca: Coordinació laboral i suport mutu 15-M

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Jolanare BLOCAIRE I ACTIVISTA TUNISIANA

“La sexualitat femenina és un desafiament al conservadorisme”

La revolució tunisiana va fer visible un gran moviment de ciberactivistes que aportaven una informació alternativa essencial: el país era un desert informatiu i els seus blocs, facebook o twitters van ser una palanca decisiva per tombar la dictadura. Algunes dones blocaires que aleshores van ser rellevants, avui són veus crítiques d'una transició molt discutida: Hana Trabelsi, Lina Ben M'heni, Fatma Riahi... o Jolanare, una de les llengües més esmolades quan parla dels atacs als drets de les dones, o quan critica els salafistes (islamistes radicals que ella anomena “barbuts”). Referent dels moviments socials i la dissidència jove del país, Jolanare ofereix una mirada crítica contra el salafisme i pel dret a la sexualitat femenina.

Sàgar Malé
indirecta@setmanaridirecta.info

MARTA RAMONEDA

Quins són els reptes del feminisme a la Tunísia actual?

Jo no em considero feminista perquè, per mi, la dona s'ha de veure com una ciutadana abans de ser considerada pel seu sexe. Sota Habib Bourguiba (primer president de la Tunísia postcolonial), hi havia un feminisme d'Estat i, abans, el pensament de Tahar Haddad (filòsof feminista) va afavorir l'emancipació femenina. Però

“Caldrà una nova revolució si el govern no posa persones competents per tirar endavant el país”

Tunísia mai no ha estat laica, sinó un país musulmà que considera que la xaria afavoreix els drets de les dones i no a l'inrevés. Avui, veiem que l'elecció d'Ennahdha ha fet que els drets de les dones es vegin amenaçats i els seus èxits qüestio-

nats; per exemple, pensen aprovar una llei que qualifica la dona com a “complementària” a l'home.

Al teu bloc jolanare.blogspot.com parles de la societat masclista i patriarcal en què viviu...

A Tunísia, la dona és considerada menor d'edat i té prohibit mantenir relacions sexuals abans del matrimoni. Aquesta és la hipocresia que jo denuncio, perquè els homes tenen relacions sexuals amb dones, però prohibeixen que les seves n'hagin tingut abans de conèixer-los.

Reclamar una sexualitat femenina fora del matrimoni és perillós?

Representa un desafiament al conservadorisme. El predicador salafista Wajdi Ghanin, precursor en aquest tema, prefereix que sigui tal com estableixen els canons islamistes neomedievalls quan diu: “Comencem, primer, per l'ablació dels pits”... Paradoxa, ja que els pseudoreligiosos mai no han parlat tant del sexe femení com quan clamen per ocultar-lo.

Quan va esclatar la revolució, eres a França. Què en recordes?

Jo sóc blocaire des de l'any 2007.

Vivia entre Tunísia i França quan em vaig iniciar en el ciberactivisme, que em va donar l'oportunitat de denunciar els abusos que es produïen sota el règim de Zine El Abidine Ben Ali, com ara les eleccions fraudulentament, la corrupció administrativa, les revoltes a les regions rurals o les manifestacions reprimides per les forces policials. El 14 de gener, estava a França escrivint

“Arran de l'elecció de Sarkozy, França ha perdut els valors que la van fer gran”

la meua tesi doctoral, però vaig seguir tots els esdeveniments posteriors a la immolació del jove Mohamed Bouazizi i vaig participar a les marxes antigovernamentals que exigien la caiguda del règim del desembre de 2010.

Com interpretes l'actitud de França davant de la revolta?

França és on he nascut i l'he admirada perquè va ser el bressol dels drets humans. Però la seva

posició durant les protestes va ser molt deshonrosa i, arran de l'elecció de Nicolás Sarkozy, ha perdut els valors que la van fer gran. Ara prefereixo Tunísia, perquè jo sóc tunisiana per damunt de tot i el meu país em necessita.

Per què la gent pobre no s'ha beneficiat de la revolució?

Perquè ha estat confiscada pels islamistes, que s'han aprofitat de l'Àrabia Saudita i de Qatar per estendre la seva propaganda i, segons diversos testimonis, s'ho han arreglat molt bé per comprar vots. Amb els seus diners, s'han mantingut al poder. Avui dia, Tunísia pateix la incompetència dels ministres que han passat la meitat de les seves vides a la presó i que no tenen prou capacitat intel·lectual per governar un país. La gent de moltes regions comença a manifestar-se violentament després de veure que no s'ha fet res per treure-la de la pobresa.

Ets optimista, malgrat tot?

Tunísia està llesta per a la democràcia, però caldrà una nova revolució si el govern no posa persones competents per tirar endavant el país. Diria que la revolució s'està gestant.

. LA COLUMNA

10.000 euros per un cafè amb llet!

Jordi Oriola Folch
opinio@setmanaridirecta.info

La revista Cafèamblet, de distribució gratuïta a les comarques gironines, va destapar irregularitats en la gestió i l'adjudicació de contractes públics als hospitals de Blanes i Calella en un vídeo publicat a Internet, “El major robatori de la història de Catalunya”, que ja suma més de mig milió de visites. L'èxit del vídeo va encendre totes les alarmes en certs sectors de polítics, sobretot de CiU, però també del PSC, que han gestionat la semiprivatització de la sanitat catalana. Arran del vídeo, alguns dels assenyalats estan essent investigats per l'Oficina Antifrau, com Ramon Bagó, president de Serhs i conseller del Consorci de Salut i Social de Catalunya i Josep Prat, director de l'ICS i director general del holding Innova. Però el 27 de setembre, Marta i Albano, editors de la revista, van haver d'acudir a judici per una denúncia de part de Josep M. Via, assessor d'Artur Mas i president del Parc de Salut de Barcelona, que els acusa de lesions al seu dret a l'honor per haver estat nomenat al vídeo amb la paraula “robatori” al títol, al·legant que ell no ha robat res. En el judici, Via va poder explicar-se, mentre que ells no van tenir dret de paraula. A la sortida, van mostrar sorpresa d'haver estat acusats per Via, i no per Bagó o Prat, per exemple, a qui sí assenyalaven clarament, perquè a Via només el van esmentar citant un article seu publicat a *El País*, on opinava que la fiscalització que es fa del món sanitari fa farragosa la gestió hospitalària i que això no era desitjable. Res més. Una mera menció d'un article publicat per ell mateix. En tot cas, potser Via, menys exposat al vídeo, feia la feina bruta als seus companys i intentava espantar els editors de la revista perquè no continuïn amb les seves investigacions.

Aquest 23 d'octubre, hem sabut que la jutgessa els condemna a indemnitzar a Via amb 10.000 euros. El que no comprenen aquests senyors és que la solidaritat en xarxa encara donarà més ales a aquestes informacions de Cafèamblet. Endavant Marta i Albano! El periodisme d'investigació és més necessari que mai!